

ZÁPADOČESKÁ UNIVERZITA V PLZNI

FAKULTA PRÁVNICKÁ

Katedra veřejné správy

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE

POKUTY

Předkládá: Michal Vrba

Vedoucí bakalářské práce: JUDr. Petr Triner

Prohlášení

„Prohlašuji, že jsem tuto bakalářskou práci na téma Pokuty vypracoval samostatně pod vedením JUDr. Petra Trinera, a že jsem vyznačil prameny, z nichž jsem pro svou práci čerpal způsobem ve vědecké práci obvyklým.“

V Plzni, březen 2017

Michal Vrba, v.r.

Poděkování

Tímto bych chtěl poděkovat JUDr. Petru Trinerovi za odborné vedení bakalářské práce, za jeho rady a připomínky, které přispěly k vypracování této bakalářské práce.

Obsah

Seznam zkratk	6
1. Úvod	9
2. Historie správního trestání	11
3. Základní pojmy	12
3.1. Pokuta	12
3.2. Přestupky	15
3.2.1. Pojem přestupek	15
3.2.2. Formální znaky přestupku	16
3.2.3. Skutková podstata přestupku	17
3.2.4. Materiální znaky přestupku.....	21
3.2.5. Sankce za přestupek	21
3.2.6. Napomenutí	22
3.2.7. Pokuta	23
3.2.8. Zákaz činnosti.....	23
3.2.9. Propadnutí věci	24
3.2.10. Zákaz pobytu.....	25
3.3. Ochranná opatření	27
4. Řízení o přestupcích	29
4.1. Právní úprava řízení	29
4.2. Zásady činnosti správních úřadů	30
4.3. Příslušnost k řízení o přestupcích	32
4.3.1. Obecní úřady, nebo zvláštní orgány obcí.....	32
4.3.2. Jiné správní orgány, stanoví-li tak zákon	33
4.3.3. Příslušnost.....	34
4.3.4. Součinnost řízení o přestupcích.....	34
4.3.5. Zahájení řízení	36
4.3.6. Účastníci řízení	37
4.4. Průběh řízení	38
4.4.1. Ústní jednání.....	38
4.5. Ukončení řízení v I. stupni	38
4.5.1. Zastavení řízení	38
4.5.2. Smír	39
4.5.3. Rozhodnutí ve věci	39
4.6. Přezkum rozhodnutí	40
4.7. Výkon rozhodnutí	41
5. Blokové a příkazním řízení	43
5.1. Blokové řízení	43
5.1.1. Znaky blokového řízení	43
5.1.2. Bloky k ukládání pokut.....	45
5.1.3. Orgány příslušné k blokovému řízení.....	46
5.1.4. Vymáhání pohledávek z blokového řízení	47
5.2. Příkazní řízení	47

6. Ukládání a vymáhání pokut.....	49
6.1. Ukládání pokut	49
6.1.1. Právní moc k ukládání pokut.....	49
6.1.2. Výše ukládaných pokut.....	49
6.1.2.1. Horní hranice	50
6.1.2.2. Typy stanovování horní hranice pokuty	52
6.1.2.3. Spodní hranice pokuty	53
6.2. Vymáhání pokut	53
6.2.1. Srážka ze mzdy	54
6.2.2. Příkazáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb 55	
6.2.3. Příkazáním jiné peněžité pohledávky.....	55
6.2.4. Postižením jiných majetkových práv	56
6.2.5. Prodejem movitých věcí.....	56
6.2.6. Prodejem nemovitých věcí.....	57
7. Závěr.....	58
Resumé	60
Literatura a použité zdroje.....	61

Seznam zkratk

Ústava	Zákon č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky ve znění pozdějších předpisů
LZPS	Zákon č. 2/1993 Sb., Listina základních práv a svobod, ve znění pozdějších předpisů
PřesZ	Zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění
SpŘ	Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění
o.s.ř.	Zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů

Úvod

Tématem mé bakalářské práce jsou „Pokuty“. Téma mé bakalářské práce pro mě bylo zajímavým a inspirativním, vzhledem k tomu, že se běžně s pokutami setkáváme.

Za cíl bakalářské práce jsem si uložil objasnit význam pojem pokuty, objasnit kdo je kompetentní pokutu uložit, v jakém typu řízení lze pokutu jako sankci udělit, jak toto řízení probíhá, vymežit možnou výši udělené pokuty a v neposlední řadě také popsat její ukládání a vymáhání.

Bakalářskou práci jsem rozdělil do pěti kapitol, které jsou dále děleny na podkapitoly. V první kapitole práce je obsažený stručný historický nástin vývoje právní úpravy institutu pokut a správního trestání od 18. století až do současnosti, kdy jsou pokuty upraveny v obecné úpravě z. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů.

V následující kapitole se věnuji základním pojmům pokuty a přestupek. Jde o pojmy, které jsou v tématu "Pokuty" naprosto klíčové. Pojem pokuta je zde nejen vysvětlen, ale zároveň jsou v první kapitole vymezeny i principy, které s ní souvisí. Druhým rozebíraným pojmem je přestupek, neboli protiprávní chování či jednání pachatele, za který se formou sankce může pokuta udělit. Přestupek rozebírám jak z hlediska formálního, tak materiálního. Dále také tato kapitola rozvádí ostatní druhy sankcí za přestupek, které může pachatel dostat. V neposlední řadě se také věnuji ochranným opatřením.

Další kapitola práce se věnuje přestupkovému řízení, jakožto procesu, ze kterého ve formě sankce vzejde pokuta. V této kapitole se mimo jiné také věnuji zásadám přestupkového řízení, otázkou příslušnosti v přestupkovém řízení, účastníkům řízení, jeho samotnému průběhu a na závěr způsobu ukončení přestupkového řízení.

V neposlední řadě poukazuji na dva speciální druhy přestupkového řízení, a to na zkrácené přestupkové řízení, které existuje ve dvou podobách – v řízení blokovém a řízení příkazním. V této části práce se nejprve zaměřuji na obecné vysvětlení těchto druhů řízení a následně se více zabývám určitými specifickými

znaky, které ve vztahu k pokutám tato řízení obsahují. Tyto specifické znaky jsou například bloky k ukládání pokut.

Na závěr práce se věnuji tématu ukládání a vymáhání pokut. V rámci této kapitoly se detailněji věnuji také výši pokut podle přestupkového zákona a formou, jež se pokuty mohou vymáhat. Ve druhé části této kapitoly se zabývám formami vymáhání pokut.

1. Historie správního trestání

Pojem správního deliktu se poprvé objevuje již v josefinském Všeobecném trestním zákoníku o zločinech a trestech na ně v roce 1787. Další vývoj byl učiněn v kodifikaci trestního zákoníku z roku 1803 a posléze byla přijata také trestním zákoníkem 1852, který již výslovně hovořil o policejních přestupcích, které stíhali policejní (správní) vrchnosti. Trestní řád z roku 1873 definitivně ustanovil, že všechny přestupky obsažené v trestním zákoníku náležejí do působnosti soudů. Delikty, které nebyly prohlášeny za trestní skutky spadali do příslušnosti politických úřadů. Vedle tohoto existovali další předpisy, které upravovali skutkové podstaty správních přestupků, o nichž rozhodovali správní orgány.

Výše uvedený stav byl přenesen tzv. recepční normou¹ i do Československé republiky. Ústavním základem správního trestání se stalo ustanovení čl. 95 Ústavy², podle kterého ve věcech trestních soudní moc náležela soudům, pokud zákon neurčil jejich projednávání v trestním řízení policejním nebo finančním. Po celou dobu trvání byli pokusy o jednotnou kodifikaci správního trestání, avšak bezúspěšně, přestože v čl. 10 zákona o organizaci politické správy se s touto kodifikací počítalo.³ Neprošel ani vládní návrh zákona o správním trestání a řízení z roku 1928, ani návrh z roku 1938. V praxi byla tato absence právní úpravy překlenuta tak, že pokud nebyl ve zvláštním zákoně upraven postup, aplikoval správní orgán obecné zásady správního řízení. Hlavní úpravou správního trestání tak zůstávala úprava z druhé poloviny 19. století, ke které se postupně přidávala další jak hmotněprávní tak procesní. Postupem času se ve 30. letech upustilo od smýšlení, že za přestupek může být potrestaná pouze fyzická osoba a přešlo se k pojetí trestání také osob právnických.

Po roce 1945 bylo navázáno na předválečnou právní úpravu, ke kterým byli připojeny některé předpisy z doby nesvobody. Zásadní změnou ve správním trestání byla změna v organizaci místní veřejné správy vytvořením národních výborů, kde nově převzali pravomoc správního trestání zejména okresní národní

---

¹ Zákon č. 11/1918Sb., o zřízení samostatného státu československého

² Ústavní zákon č. 121/1920 Sb.

³ Zákon č. 125/1927 Sb. o organizaci politické správy

výbory. Byl zachován trend předválečný ve vydávání nových zvláštních zákonů obsahující nové skutkové podstaty přestupků.(např. Malý retribuční dekret) Po tzv. Únorovém převratu nastává období rekodifikace tzv. „právní dvouletka“, jejíž součástí je také nový trestní zákon správní (zák. č. 88/1950 Sb.) a trestní řád správní (zák. č. 89/1950 Sb.). Těmito dvěma zákony se ze správního soudnictví stal typický projev legalizované nezákonnosti, která byl v tomto období nesvobody typická. Trestní správní řád umožňoval správním orgánům rozsáhlou a prakticky nekontrolovanou možnost zásahu do základních práv. Během 50. let byla některá nejpřísnější ustanovení v obou předpisech zrušena, nebo zmírněna, ani toto však ke zlepšení situace nestačilo. Úprava správního trestání byla vyhodnocena jako nedostatečná, jelikož nenaplnila záměr sjednocení kodifikace. V roce 1961 byl vydán zákon nový⁴, který vystřídala úpravu předešlou. Tento zákon obsahoval mírnější sankce často jen morální povahy. Současně byli zřízeni na základě zákona⁵ místní lidové soudy, které měli řešit méně závažné přestupky. V 50 letech byla definitivně prolomena zásada, že správně právní odpovědnost může nést pouze fyzická osoba. V 60. letech se významně rozšířil postih organizací, byl zaveden postupem času do všech oblastí státní správy. Zákon č. 60/1961 byl během let několikrát novelizován, až byl nahrazen zák. ČNR 200/1990 Sb., o přestupcích.⁶⁷

2. Základní pojmy

2.1. Pokuta

Jedním ze základních funkcí suverénního státu je oprávnění vydávat na svém území obecně závazná pravidla chování (právní norma) a vynucovat jejich dodržování. V případě nedodržení může stát užít svých státně-mocenských prostředků ať už s vůlí narušitele, či proti ní. Následkem za nedodržení právních

---

⁴ Zákon č. 60/1961 Sb., o úkolech národních výborů při zjišťování socialistického pořádku

⁵ Zákon. č. 38/1961 Sb., o místních lidových soudech

⁶ MATEŠ, Pavel. *Základy správního práva trestního*. 6. vyd. V Praze: C.H. Beck, 2015. ISBN 978-80-7400-567-1 str. 1-10

⁷ ŠKUREK, Martin. *Evropské správní právo trestní a postihování přestupků v ČR*. Praha: Leges, 2015. ISBN 978-80-7502-094-9, str. 17-24

norem je sankce. Pravomoc udělovat sankce má v demokratickém právním státě pouze orgán státní moci.⁸

V ustanovení §11 odst. 1 PřesZ zákonodárce taxativně stanovuje druhy sankcí, které lze udělit za přešupek. Jsou to: napomenutí, zákaz činnosti, zákaz pobytu, propadnutí věci a pokuta.⁹ Sankce za přešupek nemají vesměs kompenzační charakter.¹⁰

Nejtypičtější a nejčastější majetkovou sankcí v oblasti správního trestání je sankce ve formě pokuty. Lze ji uložit za každý přešupek. Pokuta má peněžní charakter. Používá se v situacích, kdy napomenutí nevedlo k nápravě. Sankcí za přešupek se rozumí právní následek přešupku. Vzniká při porušení primární odpovědnosti, na jehož popud vzniká sekundární odpovědnost a tou je daná sankce. Pokuta je sankční nástroj, který má ovlivnit pachatele tak, aby se v budoucnosti podobného přešupku nedopustil. Zároveň má však také odradit ostatní osoby od podobného jednání. Cíl pokuty tedy nastane tehdy, odpovídá-li závažnosti daného přešupku a současně je pro pachatele dostatečnou újmou. Při stanovování výše a druhu sankce by se mělo přistupovat s přihlédnutím na společenskou nebezpečnost a závažnost daného přešupku.¹¹ Posuzuje se například:

- **způsob spáchání přešupku** – Zde se přihlíží k tomu, jakým jednáním a kde spáchal pachatel přešupek a zda byla případně užita nějaká technická pomůcka.
- **následky přešupku** – Zde se posuzuje, zda byl objekt přešupku ohrožen, či došlo-li k jeho porušení. Dále se zkoumají následky takového přešupku a zjišťuje se, jestli nastala porucha stálá nebo přechodná a také výše vzniklé škody.
- **okolnosti, za nichž byl přešupek spáchán** – Při posuzování se hledí jak na subjektivní, tak na objektivní okolnosti spáchání přešupku.

---

⁸ EPRAVO.CZ. ÚROVEŇ VYMAHATELNOSTI PRÁVA V OBLASTI SPRÁVNÍHO TRESTÁNÍ NA ÚSEKU BEZPEČNOSTI A PLYNULOSTI PROVOZU NA POZEMNÍCH KOMUNIKACÍCH. Přístupno: [on-line 22-02-2017] z. <http://www.epravo.cz/top/clanky/uroven-vymahatelnosti-prava-v-oblasti-spravniho-trestani-na-useku-bezpecnosti-a-plynulosti-provozu-na-pozemnich-komunikacich-97100.html>.

⁹ §11 odst. 1 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přešupcích, ve znění pozdějších předpisů

¹⁰ MATES, Pavel. *Základy správního práva trestního*. 6. vyd. V Praze: C.H. Beck, 2015. ISBN 978-80-7400-567-1 str. 93

¹¹ ČERNÝ, Jan, Eva HORZINKOVÁ a Helena KUČEROVÁ. *Přešupkové řízení: příručka pro praxi přešupkových orgánů obcí, krajských úřadů a dalších správních orgánů*, 12. vydání Praha: Linde, 1994. Praktická právní příručka. ISBN 978-80-7201-859-8. Str. 175-177

Na základě tohoto šetření se poté závažnost přestupku buď zvyšuje, nebo snižuje. Okolnostmi, které se posuzují, může být například místo, pokud dochází na tomto místě často k porušování povinností či zákazů. Závažnost se může zvyšovat, jestliže jde o trvající přestupek nebo o pokračování v daném přestupku. Oproti tomu existují i situace, ve kterých se závažnost přestupku snižuje a to v případech, kdy se pachatel přestupkového jednání dopouští pod vlivem tíživých osobních či rodinných poměrů.

- **míra zavinění** – Míra zavinění je velmi podobná okolnostem, za nichž byl přestupek spáchán, do jisté míry můžou i tyto dva typy posuzování splývat. Míra zavinění se dělí na zavinění úmyslné, které se dále dělí na úmysl přímý a nepřímý a neúmyslné, a na zavinění nedbalostní, které se rozlišuje vědomé a nevědomé. Míru zavinění určují okolnosti, jako například, zda byl pachatel rozrušen či byl přestupek předem připraven a promyšlen.

- **pohnutky** – Pohnutky bývají většinou okolností přitěžující např. přestupek spáchán ze ziskuchtivosti.

- **osoba pachatele** – V posuzování z hlediska osoby pachatele se zkoumá postoj ke spáchanému přestupku, věk pachatele a jeho vlastnosti. Dle ustanovení §19 odst. 1 PřesZ se při posuzování přestupku osoby mladistvé přihlíží ke zvláštní péči, kterou společnost věnuje mládeži. Za mladistvého se považuje osoba, která v době spáchání přestupku dosáhla 15 let, avšak nedosáhla 18 let. Za mladistvého se považuje také osoba, která se stala zletilou před dosažením 18. roku. Okruh sankcí, které lze mladistvému uložit není nijak omezen, je však omezena maximální výše sankce, která může být mladistvému vyměřena. Pouze u sankce zákazu činnosti jsou přísnější podmínky pro její ukládání, sankce zákazu pobytu mladistvému uložit nelze. Dalším faktorem, který ovlivňuje rozhodování o sankci, zejména pak v oblasti pokut, jsou majetkové poměry pachatele. Na druh výměry uložené sankce má vliv i skutečnost, zda se jedná o osobu, která ještě nebyla za přestupek postižena, nebo naopak o osobu, která byla za dané či obdobné protiprávní jednání již opakovaně trestána (recidiva).

- **zda a jakým způsobem byl pachatel přestupku postižen v disciplinárním řízení**¹² - Jestliže je pachatel přestupku za tentýž skutek postižen

---

¹² MATES, Pavel. *Základy správního práva trestního*. 6. vyd. V Praze: C.H. Beck, 2015. ISBN 978-80-7400-567-1 str. 94-95

nejprve disciplinárně, nebrání to správnímu orgánu uložit mu sankci za přestupek, měl by však k již proběhnutému disciplinárnímu řízení přihlídnout jako k polehčující okolnosti. V tomto případě se nenaplní zásada *ne bis in idem*.¹³ Pokud ovšem správní orgán považuje disciplinární postih za dostačující, věc odloží,¹⁴ pokud bylo řízení o přestupku zahájeno, tak řízení zastaví.¹⁵

Samotná výše a podmínky pro ukládání sankcí jsou obecně stanoveny zákonem, správní orgán se musí při řízení těmito pravidly řídit. Vedle obecné úpravy mohou být sankce upravovány zvláštními zákony, které si mohou ustanovení o sankcích upravit jinak např. některé sankce vyloučit. Následuje pak na základě právní zásady *lex specialis derogat legi generali* aplikace zvláštní normy.¹⁶

2.2. Přestupky

2.2.1. Pojem přestupek

Přestupek je jeden z druhů správních deliktů, který správní nauka definuje jako „...protiprávní jednání fyzické nebo právnické osoby, jehož znaky jsou uvedeny v zákoně a za které orgán veřejné správy ukládá sankci na základě zákona.“¹⁷ Pojem přestupek je na rozdíl od jiných správních deliktů legálně vymezen v PřesZ. Zákonodárce definuje pojem přestupek v §2 odst. 1 PřesZ takto: „Přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno (v tomto nebo jiném zákoně), nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin.“¹⁸ V této zákonem dané definici se projevuje zásada zákonnosti, která vychází z myšlenky, že ten, kdo neporušil zákon, nesmí být omezen na

---

¹³ Rozsudek nejvyššího správního soudu, ze dne 25. 8. 2004, čj. 2 As 35/2004-53

¹⁴ §66 odst. 3 písm. d zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů

¹⁵ Tamtéž, §76 odst. 1 písm. ch

¹⁶ HENDRYCH, Dušan. *Právní slovník*. 2. rozš. vyd. Praha: C.H. Beck, 2003. Beckovy odborné slovníky. ISBN 80-7179-740-5. str. 656, 876

¹⁷ HORZINKOVÁ, Eva. *Zákon o přestupcích s komentářem a judikaturou: a přehled zákonů obsahujících skutkové podstaty přestupků : ..vydání podle právního stavu účinného k 1.10.2016*, 3.vyd, Praha: Leges, 2009. Komentátor. ISBN 978-80-7502-101-4. Str. 21

¹⁸ §2 odst. 1 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů

svých právech a povinnostech, čili potrestán.¹⁹ Definice v ustanovení §2 odst. 1 PřesZ je pozitivním vymezením přestupku, neboli zaviněného jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je přestupkem označeno výslovně v PřesZ, nebo v jiném zvláštním zákoně. Současně je toto ustanovení i vymezení negativní, kdy se o přestupek nejedná, je-li to trestný čin nebo jiný správní delikt. „Z uvedených deliktů má přestupek zpravidla nejnižší stupeň škodlivosti a tato konstrukce je zvolena proto, aby nedošlo k dvojímu postihu za totéž protiprávní jednání“²⁰

Přestupkový zákon dále vymezuje okolnosti vylučující protiprávnost, neboli jednání, na které by se za normálních okolností vztahovala definice přestupku, avšak zákon tato jednání z přestupku vyjímá. Tato jednání jsou dvojího druhu a jsou upravena v §2 odst. 2 PřesZ. Jedná se o institut nutné obrany, kdy „Přestupkem není jednání, jímž někdo odvrací přiměřeným způsobem přímo hrozící nebo trvající útok na zájem chráněný zákonem.“²¹

Druhým z jednání vylučující protiprávnost je institut krajní nouze, kdy „Přestupkem není jednání, jímž někdo odvrací nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem, jestliže tímto jednáním nebyl způsoben zřejmě stejně závažný následek než ten, který hrozil, a toto nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak.“²²

2.2.2. Formální znaky přestupku

U přestupků se rozlišují dva druhy formálních znaků, jsou to obecné zákonné znaky a znaky skutkové podstaty (tzv. typové znaky). Obecné zákonné znaky se vztahují ke všem osobám pachatele. Jsou to např. přičetnost, zavinění a dosažení potřebné věkové hranice. Tyto znaky jsou společné všem přestupkům. Jsou upraveny v obecné části PřesZ. Oproti tomu typové znaky přestupků neboli znaky skutkové podstaty přestupků (tj. objekt, objektivní stránka, subjekt a subjektivní stránka) od sebe odlišují a současně také charakterizují jednotlivé

---

¹⁹ ŠKUREK, Martin. *Evropské správní právo trestní a postihování přestupků v ČR*. Praha: Leges, 2015. ISBN 978-80-7502-094-9, str. 28

²⁰ ČERNÝ, Jan, Eva HORZINKOVÁ a Helena KUČEROVÁ. *Přestupkové řízení: příručka pro praxi přestupkových orgánů obcí, krajských úřadů a dalších správních orgánů*, 12. vydání Praha: Linde, 1994. Praktická právnícká příručka. ISBN 978-80-7201-859-8. Str.27.

²¹ §2 odst. 2 písm. a zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů

²² Tamtéž, §2 odst. 2 písm. b

přestupky. Úprava typových znaků přestupků se nachází ve zvláštní části PřesZ. Pokud má být konkrétní jednání přestupkem, musí obsahovat jak znaky obecné, tak typové, zároveň také musí být dané jednání označeno jako přestupek zákonem. Z toho plyne, že skutkovou podstatu určující přestupek nemůže obsahovat podzákonná právní norma, nýbrž norma se silou zákona.²³ (Nejvyšší správní soud se v této souvislosti vyjádřil tak, že se subjekt správního deliktu může postihnout v případech, kdy svým jednáním, které bylo zjištěno v rámci správního řízení, byly naplněny všechny znaky deliktu obsažené v zákoně. Připustil však, že lze podzákonným právním předpisem doplnit zákonem stanovené podmínky, nesmí však u toho překročit rámec podmínek stanovených zákonem.²⁴

2.2.3. Skutková podstata přestupku

Jak již bylo uvedeno, skutkovou podstatu přestupku tvoří souhrn typových znaků přestupku. Jednotlivé skutkové podstaty se mohou dělit do čtyř skupin znaků: objekt, objektivní stránka, subjekt a subjektivní stránka. Tyto znaky musí obsahovat každá skutková podstata, přestože v právní normě často chybí jejich výslovné vyjádření.

- **Objekt přestupku** je jednou ze znaků skutkové podstaty. Objektem přestupku jsou vztahy (zájmy, hodnoty) společnosti, které jsou zákonem chráněné a proti nimž je protiprávní jednání konáno. Objekty přestupku se rozlišují na obecný, druhový a individuální objekt. Pro obecný objekt přestupku je příznačný řádný výkon veřejné správy. Toto vyplývá z povahy přestupků, jakožto jednoho z druhů správních deliktů. Postih správních deliktů slouží zejména k ochraně chodu veřejné správy, plnění úkolů vykonavatelů veřejné správy nebo plnění veřejnoprávních povinností. Vedle veřejné správy, jakožto typického objektu, přestupkové právo chrání také např. osobnost člověka, majetek občanů, právnických osob apod. Druhový objekt je společný objekt pro skupiny přestupků v určité oblasti. Jeho základ tvoří společné druhové rysy individuálních objektů přestupků. Každá skutková podstata obsahuje individuální objekt, ten vyjadřuje konkrétní jednotlivý zájem, k jehož ochraně je dané ustanovení zákona

---

²³ ŠKUREK, Martin. *Evropské správní právo trestní a postihování přestupků v ČR*. Praha: Leges, 2015. ISBN 978-80-7502-094-9, str. 28-29

²⁴ MATES, Pavel. *Základy správního práva trestního*. 6. vyd. V Praze: C.H. Beck, 2015. ISBN 978-80-7400-567-1 str. 64

určeno (např. ustanovení §31 odst. 1 PřesZ) Určení individuálního objektu je velmi významné pro správnou kvalifikaci skutku. Fakultativním znakem skutkové podstaty přestupku může být i „hmotný předmět útoku“, což je konkrétní věc, na kterou pachatel útočí (např. kulturní památka).

- Další ze znaků skutkové podstaty je **objektivní stránka přestupku**, která je charakterizována jako jednání a následek, které společně spojuje příčinná souvislost. Na základě těchto znaků se od sebe jednotlivé přestupky odlišují.

Jednání je projev lidské vůle, kterou se rozumí jak činnost (konání), tak i podle ustanovení §4 odst. 3 PřesZ nečinnost (opomenutí). Jednotlivé skutkové podstaty pak způsob jednání blíže specifikují jako např. „...kdo úmyslně způsobí škodu na cizím majetku krádeží...“²⁵, nebo zákon stanoví, že přestupek je jednání, které porušuje předpis např. „...nesplní povinnost stanovenou k ochraně veřejného zdraví v §53 zákona o ochraně veřejného zdraví.“²⁶, popřípadě určuje následek, přestože podrobně nespecifikuje jakým konáním či opomenutím má být daný následek způsoben, např. „...úmyslně naruší režim ochrany a vstupu do vojenského objektu.“²⁷

Následek je součástí každého přestupku, přestože nemusí vždy být ve skutkové podstatě výslovně určen. Následek bývá většinou již dán samotným faktem protiprávního jednání, které porušuje právní povinnosti. Tím zároveň dochází i k porušení zájmu společnosti, která má dodržování těchto povinností bránit. Podle toho, na čem následek přestupku spočívá, se přestupky dělí na poruchové (porušení chráněných hodnot a zájmů) a ohrožovací (ohrožení chráněných hodnot a zájmů). Členění přestupků je pak důležité zejména pro klasifikaci přestupku. Dokonalé zjištění následků je pak důležité při vyměrování sankce za protiprávní jednání, důležitý je zejména rozsah a kvalita následku.²⁸

- **Subjektem** (pachatelem) přestupku může být každá fyzická osoba (tj. občan České republiky, cizinec nebo osoba bez státní příslušnosti), která v době činu již dovršila věku 15 let, je deliktně způsobilá, byla při spáchání přestupku příčetná a uskutečnila všechny skutkové znaky správního deliktu.

---

²⁵ §50 odst. 1 písm. a zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů

²⁶ Tamtéž, §29 odst. 1 písm. q

²⁷ Tamtéž, §43 odst. 1 písm. b

²⁸ HENDRYCH, Dušan. *Správní právo: Obecná část*. 9. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016. ISBN 978-80-7400-624-1, str. 304 - 305

Vzhledem k tomu, že přestupkové právo je založeno na zásadě osobní odpovědnosti jednotlivce, tak subjektem přestupku nemůže být osoba právnická. Pokud však přestupek bude spáchán osobou právnickou, nebude za přestupek odpovídat osoba právnická jako celek, nýbrž fyzická osoba, která při spáchání přestupku za osobu právnickou jednala nebo měla jednat. V případě příkazního řízení za přestupek zodpovídá fyzická osoba, která vydala k takovému jednání příkaz.²⁹ Otázka deliktní způsobilosti pachatele je vázána na dosažení rozumové a volní vyspělosti odpovídající určitému věku. Přestupkový zákon v ustanovení §5 odst. 1 určuje spodní hranici pro deliktní odpovědnost dnem po dovršení 15 let. Trvá-li přestupek delší dobu jako u přestupků trvajících, či pokračujících, je odpovědnost omezena pouze na období po dosažení 15 roku věku. Osoba, která v době spáchání přestupku dovršila věk 15 let, ale ještě nepřekročila věk 18 let, se dle zákona nazývá termínem „mladistvý“. Pro postih přestupků mladistvých osob se vychází z ustanovení §19 PřesZ.³⁰ Odpovědnost za přestupek se vylučuje též u osoby, která v době spáchání byla ve stavu nepřičetnosti. Důvody nepřičetnosti obsahuje §5 odst. 2 PřesZ. Z působnosti zákonů upravující přestupky vyplývají některé výjimky pro některé fyzické osoby, díky jimž nemůže být daná osoba za přestupek stíhána. Tyto výjimky vycházejí z osobního postavení pachatele, jsou upraveny §9 PřesZ. Pro přestupek nelze po dobu výkonu funkce stíhat prezidenta republiky³¹, soudce Ústavního soudu.³² Přestupky poslanců či senátorů, kterých se dopustili, budou projednávány podle PřesZ pouze tehdy, pokud nepožádají příslušný projednávající orgán přestupku o projednání v disciplinárním řízení, které řídí zvláštními předpisy. Osoby užívající mezinárodní výsady a imunity podle mezinárodního práva vyplývají z mezinárodních úmluv, kde je Česká republika jednou ze smluvních stran, popřípadě z obyčejového práva mezinárodního. Posledním okruhem osob, u kterých se při řízení o přestupku posuzuje podle jiné právní úpravy, jsou osoby dle §10 PřesZ. Přestupky, kterých se dopustí „...osoby podléhající vojenské kázeňské pravomoci, příslušníci bezpečnostních sborů“ a „...osoby během výkonu vazby, výkonu trestu odnětí

---

²⁹ §6 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů

³⁰ HORZINKOVÁ, Eva. *Zákon o přestupcích s komentářem a judikaturou: a přehled zákonů obsahujících skutkové podstaty přestupků : .. vydání podle právního stavu účinného k 1.10.2016*, 3.vyd. Praha: Leges, 2009. Komentátor. ISBN 978-80-7502-101-4. Str. 46-47, 95-97

³¹ Čl. 65 odst. 1 zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky

³² §4 odst. 2 zákona 182/1993 Sb., o Ústavním soudu

svobody nebo zabezpečovací detence.“³³podléhají režimu disciplinárnímu a to kázeňskému nebo kárnému řízení. Pro rozhodování v disciplinárním režimu je důležitý status pachatele nejen v době spáchání deliktu, ale také v době, kdy je o deliktu rozhodováno. Pokud pachatel pozbyde statut privilegované osoby, projedná se jeho čin jako přestupek. Ve většině přestupků může být osoba pachatele kdokoliv dle zákonné dikce „přestupku se dopustí ten, kdo...“, existují však skutkové podstaty, které obsahují zvláštní znaky určující pachatele např. účastník shromáždění. Ustanovení o součinnosti a účastenství v přestupkovém zákoně chybí, z toho vyplývá, že pokud spáchá přestupek jedna či více osob, každá odpovídá pouze za své jednání.³⁴

- **Subjektivní stránku přestupku** představuje zavinění. Zavinění, neboli psychický vztah pachatele k poruše nebo ohrožení objektu přestupku, který je vyvolán způsobem pachatelova jednání uvedeným v PřesZ. Z ustanovení §3 PřesZ vyplývá, že přestupek lze spáchat buď s úmyslem, nebo z nedbalosti. Zavinění je nutno odpovědnému subjektu vždy prokázat. Ke spáchání přestupku postačí zavinění z nedbalosti, pokud však není PřesZ, či jiném zákoně výslovně nařízeno, že k odpovědnosti za zaviněný, je třeba úmysl. U subjektivní stránky přestupku obecně platí zásada, podle které ke vzniku odpovědnosti za přestupek postačí nedbalost,³⁵ naopak úmyslné zavinění je třeba tam, kde je to zákonem výslovně stanoveno např. §21 odst. 1 písm. b – i PřesZ. Skutečnost, jakou formou, jestli zaviněním, nebo nedbalostí byl přestupek spáchán, nemá vliv na vznik odpovědnosti. Tato skutečnost je pouze důležitá pro následné stanovování výše sankce, kde podle §12 odst. 1 PřesZ je jedním z kritérií pro ukládání sankce míra zavinění, forma vzniku přestupku tak hraje roli při jejím stanovování jako polehčující okolnost. Existují také přestupky, u nichž zákon sice úmyslné zavinění nestanoví, ale nedbalostní zavinění zde nepřipadá v úvahu např. kouření v lese.³⁶ Obdobně je těžko představitelné, že účastník shromáždění, proti kterému policie provede zákrok, bude mít svůj obličej zakrytý z nedbalosti.³⁷

---

³³ §10 odst. 1 písm. a, b zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů

³⁴ HENDRYCH, Dušan. *Správní právo: Obecná část*. 9. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016. ISBN 978-80-7400-624-1, str. 305-306

³⁵ Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 As 35/2007-75.

³⁶ §53 odst. 1 zákona č. 289/1995 Sb. o lesích a změně některých zákonů

³⁷ MATES, Pavel. *Základy správního práva trestního*. 6. vyd. V Praze: C.H. Beck, 2015. ISBN 978-80-7400-567-1 str. 83- 86

2.2.4. Materiální znaky přestupku

Materiální znak přestupku spočívá v jeho společenské škodlivosti, ta je vyjádřena v §2 odst. 1 PřesZ „...jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti.“³⁸ Slovní spojení „společenská škodlivost“ je neurčitým právním pojem, který není nikde v zákoně vymezen. Z praxe se jako společenská škodlivost bere to, co je v rozporu s účelem právního řádu a jsou tím pádem poškozovány nebo ohrožovány zájmy chráněny společností. Dle Škurka tj. „proti řádnému výkonu veřejné správy, veřejnému pořádku a občanskému soužití a zájmům, vztahům a hodnotám chráněným dalšími speciálními právními předpisy.“³⁹ Zda společenská škodlivost vůbec nastala a v jaké míře, záleží na posouzení okolností daného případu, dá se tedy říci, že se jedná o činnost hodnotící. Musí se řešit v každém případě individuálně s přihlédnutím ke skutkovým okolnostem.⁴⁰

2.2.5. Sankce za přestupek

Sankce, je právním následkem přestupku ve formě trestu. Je ukládána na základě zákona. Základním pramenem pro sankce za přestupky je zákon České národní rady č. 200/1990 Sb., o přestupcích, který ve svém ustanovení §11 odst. 1 taxativně vymezuje sankce, které je možné za jednotlivé druhy přestupků udělit. Mimo tuto obecnou úpravu PřesZ, existují také zákony zvláštní, které mohou stanovit jak skutkové podstaty dalších přestupků, tak jiné sankce. Z výše uvedeného vyplývá, že celá problematika přestupků se řídí derogační zásadou *lex specialis derogat legi generali* – úprava zvláštní má přednost před úpravou obecnou. Další důležitou zásadou je pak zásada *nulla poena sine lege* – není trestu bez zákona, neboli nelze postihnout za přestupek, neuloží-li to zákon. S uvedenou zásadou souvisí také tzv. právo na spravedlivý proces.⁴¹ Pravomoc ukládat jednotlivé druhy sankcí za protiprávní jednání mají správní úřady. Správní úřad je povinen stíhat, projednávat ve veřejném zájmu a z úřední povinnosti

³⁸ §2 odst. 1 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů

³⁹ ŠKUREK, Martin. *Evropské správní právo trestní a postihování přestupků v ČR*. Praha: Leges, 2015. ISBN 978-80-7502-094-9, str. 29

⁴⁰ MATES, Pavel. *Základy správního práva trestního*. 6. vyd. V Praze: C.H. Beck, 2015. ISBN 978-80-7400-567-1 str. 64 - 65

⁴¹ Čl.7 Evropská úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 39 Ústavního zákona č 2/1993 Sb. Listina základních práv a svobod

všechny přestupky, o kterých se dozví. Jedinou výjimkou jsou tzv. přestupky návrhové, u kterých platí zásada dispozity a oportunity. O těchto přestupcích může správní úřad rozhodovat až na základě návrhu oprávněné osoby (např. přestupky proti majetku podle ustanovení §50 PřesZ). K problematice sankcí vydaly výbory ministrů Rady Evropy č. 91/1 o správních sankcích, kde stanovují podrobnější požadavky na kvalitu sankcionování jako např. požadavek zákonnosti, rychlosti řízení, zákazu retroaktivity apod.⁴²

2.2.6. Napomenutí

Napomenutí je nejmírnější sankce, kterou může správní orgán uložit v řízení o přestupcích. Jedná se o sankci, která svým charakterem je prostředek morálního donucení, které má působit výchovně. Ze všech ostatních sankcí má nejmenší význam. Napomenutí lze uložit pachateli samostatně, avšak udělení nezakládá pachateli žádnou sekundární povinnost, není tedy bráno pachatelem jako trest, jelikož se ve svém důsledku neliší od situace uvedené v ustanovení §11 odst. 3 PřesZ, podle kterého postačí v některých případech pouze projednání přestupku bez uložení sankce. Zákon však umožňuje kombinovat uložení napomenutí s ostatními druhy sankcí s výjimkou pokuty. V praxi bývá institut napomenutí často zaměňován s institutem ústní domluvy. Přestupkový zákon blíže neupravuje proces pro ukládání napomenutí. Jako sankci, je možno udělit napomenutí buď v řízení příkazním, nebo v řádném řízení o přestupcích. V blokovém řízení se tato sankce za přestupek použít nemůže, jelikož jedinou možnou sankcí je zde pokuta. Proti napomenutí lze ve správním řízení připustit řádný opravný prostředek, a to buď odpor, nebo odvolání. Napomenutí lze udělit společně se sankcí zákazu činnosti nebo propadnutí věci. Naopak zákon vylučuje použití napomenutí s pokutou.⁴³

---

⁴² ŠKUREK, Martin. *Evropské správní právo trestní a postihování přestupků v ČR*. Praha: Leges, 2015. ISBN 978-80-7502-094-9, str. 185

⁴³ ČERNÝ, Jan, Eva HORZINKOVÁ a Helena KUČEROVÁ. *Přestupkové řízení: příručka pro praxi přestupkových orgánů obcí, krajských úřadů a dalších správních orgánů*, 12. vydání Praha: Linde, 1994. Praktická právní příručka. ISBN 978-80-7201-859-8. Str. 174-175

2.2.7. Pokuta

Pokuta je nejčastějším druhem sankce udělovaná správním orgánem. Podle §13 PřesZ, lze uložit pokutu do 1 000 Kč, nestanoví-li zvláštní zákon jinak.⁴⁴

2.2.8. Zákaz činnosti

Zákaz činnosti je sankcí s jednou omezující povahou. Její funkce je především výchovná a preventivní k případné recidivě. Jde o jednu ze sankcí s nejzávažnějším postihem práv fyzických osob, jelikož v důsledku této sankce může být pachatel přestupku omezen na majetkových právech či mu může být udělením zákazu činnosti znemožněno vykonávání povolání nebo jiné činnosti sloužící k jeho zábavě, rekreaci nebo uspokojování osobních zálib. Uložení zákazu činnosti lze uložit samostatně nebo s jinou sankcí, nejčastěji se ukládá společně s pokutou. Z důvodů závažnosti jsou podmínky pro udělování sankce nejen obecné, upravené v §11 a §12 PřesZ, ale také speciální v §14 PřesZ. Zvláštní podmínka je ta, že uložení zákazu činnosti lze pouze za přestupky, u kterých to PřesZ ve své zvláštní části nebo jiný zvláštní zákon výslovně dovoluje. Mezi další zvláštní podmínky je obecně stanovená horní hranice pro udělení zákazu. Správní orgán při udělování zákazu činnosti užívá institut správního uvážení, avšak je omezen maximální výší zákazu a to buď konkrétně uvedenou u určitého přestupku, nebo pokud úprava výše chybí, platí jako maximální výše doba dvou let. Občas je stanovena i minimální výše např. ustanovení §30 odst. 1 písm. g až i PřesZ. Přestupkový zákon stanovuje přestupky, ve kterých lze, jako sankci použít zákaz činnosti Jsou to:

- přestupky na úseku dopravy a silničního hospodářství⁴⁵
- přestupky na úseku podnikání⁴⁶
- přestupky na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi⁴⁷

---

⁴⁴ Podrobněji viz kapitola 3.1.

⁴⁵ §23 odst. 1 písm. b), d) h) a i) zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů

⁴⁶ Tamtéž, §24 odst. 1 písm. a) a c)

⁴⁷ Tamtéž, §30 odst. 1 písm. e) až i)

- přestupky na úseku zemědělství, rybářství a myslivosti⁴⁸

Mezi zvláštní zákony, podle kterých lze uložit zákaz činnosti patří např. zákon č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších právních předpisů

Podstatnou podmínkou pro uložení sankce je zákaz výkonu pouze takové činnosti, kterou pachatel vykonával v době přestupku v pracovním nebo obdobném poměru, nebo k níž je třeba zvláštní povolení nebo souhlas státního orgánu např. zákaz řízení motorových vozidel. Povolení či souhlas státního orgánu se uděluje osobě k určité činnosti. Toto povolení se vydává ve formě správního rozhodnutí. Na případy, kdy oprávnění k určité činnosti vzniká na základě zákona, nebo registrací u příslušného orgánu nelze aplikovat sankci zákazu činnosti. Jestliže pachatel provozuje činnost bez souhlasu nebo povolení, neboli neoprávněně, lze takovouto činnost zakázat. Důsledkem pak může být to, že pachatel nemůže po dobu činnosti oprávnění nebo povolení získat. Po dobu zákazu nesmí pachatel danou činnost vykonávat, pokud tak činit nebude, dopouští se maření výkonu úředního rozhodnutí orgánu veřejné moci, což je podle ustanovení §377 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku⁴⁹, trestným činem. Za tento čin hrozí pachateli trest odnětí svobody ve výši až dvou let.

V případě, že pachatel způsobem svého života prokáže, že další trvání zákazu činnosti je nepotřebné, může se od zákazu činnosti upustit, nejdříve však po uplynutí alespoň poloviny výkonu sankce.⁵⁰

Osobě mladistvé lze uložit zákaz činnosti maximálně do výše jednoho roku. Výkon sankce ovšem nesmí bránit jeho případnému povolání.⁵¹⁵²

2.2.9. Propadnutí věci

Propadnutí věci je sankce v mnohém podobná zákazu činnosti. Oba tyto tresty jsou vydávány za účelem zabránění pachateli konání, opakování přestupku a odejmutí případného prospěchu z přestupku. Propadnutí věci lze udělit dle

---

⁴⁸ Tamtéž, §35 odst. 1 písm. f)

⁴⁹ Zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů

⁵⁰ §14odst. 3 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů

⁵¹ MATES, Pavel. *Základy správního práva trestního*. 6. vyd. V Praze: C.H. Beck, 2015. ISBN 978-80-7400-567-1 str.100 – 102

⁵² HORZINKOVÁ, Eva. *Zákon o přestupcích s komentářem a judikaturou: a přehled zákonů obsahujících skutkové podstaty přestupků : .. vydání podle právního stavu účinného k 1.10.2016*, 3.vyd. Praha: Leges, 2009. Komentátor. ISBN 978-80-7502-101-4. Str. 77-81

ustanovení §11 odst. 2 PřesZ. Jednak jako trest samostatný, či zároveň jako trest spojený spolu s jakoukoliv sankcí. Udělení propadnutí věci společně s jinou sankcí nemusí být ve zvláštním zákoně stanoveno výslovně. Zvláštní zákon však může uložení sankce stanovit obligatorně, v tom případě musí správní orgán propadnutí věci uložit. Věc propadnutím postihnutá musí být ve výlučném vlastnictví pachatele přestupku a musí být správním orgánem individuálně určená, aby nedocházelo k záměně. Jestliže věc nepatří pachateli přestupu, nebo patří jen z části, správní orgán o zabrání takovéto věci rozhodnout nemůže. Propadnutí věci lze uložit za úmyslné spáchání přestupku, ale také i za přestupek z nedbalosti.

Při rozhodování o propadnutí věci je správní orgán omezen hodnotou zabavované věci. Sankce se nemůže uložit v případech, kdy je její hodnota v nepoměru k povaze přestupku. Zpravidla je postihnutá věc movitá. Cena postihnuté věci je stanovena na základě znaleckého posudku.

Vlastníkem propadnuté věci se stává dnem pravomocného správního rozhodnutí stát. Hospodaření s propadlou věcí má na starosti Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových ve smyslu zákona č. 201/2002 Sb., o Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových, ve znění pozdějších předpisů. S propadnutou věcí může dočasně nakládat správní úřad, který o propadnutí věci rozhodl v prvním stupni (většinou obecní úřad obce s rozšířenou působností).⁵³⁵⁴

2.2.10. Zákaz pobytu

Jedná se o sankci, zaměřenou na ochranu místních záležitostí veřejného pořádku, která má preventivní a výchovnou funkci a jejím účelem je zabránit opakované protiprávní činnosti na určitém místě. Pachatelovi je tak zabráněno vykonávat další protiprávní jednání na území obce, kde již opakovaně protiprávně činil. Tuto sankci lze uložit jen u taxativně určených přestupků v PřesZ, či v jiném zvláštním zákoně. Dle PřesZ jsou to například přestupky v ustanovení §47 (proti

---

⁵³ HORZINKOVÁ, Eva. *Zákon o přestupcích s komentářem a judikaturou: a přehled zákonů obsahujících skutkové podstaty přestupků : .. vydání podle právního stavu účinného k 1.10.2016*, 3.vyd. Praha: Leges, 2009. Komentátor. ISBN 978-80-7502-101-4. Str. 81-84

⁵⁴ MATES, Pavel. *Základy správního práva trestního*. 6. vyd. V Praze: C.H. Beck, 2015. ISBN 978-80-7400-567-1 str. 102-103

veřejnému pořádku) §49 (proti občanskému soužití) §50 (proti majetku).⁵⁵ Sankci je možné uložit maximálně na dobu tří měsíců, nelze ji však uložit na místo, kde má pachatel přestupku trvalý pobyt nebo pobyt stanovený zákonem o pobytu cizinců a o zákonu o azylu.⁵⁶

V zákoně je vázáno uložení sankce zákazu pobytu na tři podmínky:

1. Musí se jednat o úmyslně spáchaný přestupek, který narušuje veřejný pořádek.
2. Pachatel byl za obdobný čin v posledních 12 měsících na území stejné obce uznán vinným.
3. Uložení sankce je nezbytné k zajištění veřejného pořádku v obci.

Správní orgán, který o sankci rozhoduje, musí uvést ve svém rozhodnutí místo, na které se zákaz pobytu vztahuje a tuto informaci předat Policii České republiky a obecnímu úřadu obce.

Ze závažných osobních důvodů pachatele (např. návštěva lékaře), může být pachateli uděleno povolení ke krátkodobému pobytu v obci, kde má uložen zákaz pobytu. Žádost se podává v obci, kde má pachatel trvalý pobyt, ta může udělit souhlas pouze, jestliže se souhlasně vyjádří i správní orgán, který zákaz udělil. V případě vyhovění obec vydá potvrzení o povolení k pobytu a zároveň je o povolení informována Policie České republiky, respektive v případě občanů České republiky také obecní úřad obce, kde má žadatel trvalý pobyt. V případě nevyhovění správní orgán vydá správní rozhodnutí.

Pachatel má možnost požádat správní orgán o upuštění od sankce zákazu pobytu, po uplynutí poloviny doby sankce lze od zákazu upustit, jestliže pachatel prokáže svým způsobem života, že sankce je již zbytečná. Tuto žádost lze podat pouze jednou. Proti rozhodnutí správního orgánu v této věci se nelze odvolat.⁵⁷

Porušení zákazu pobytu může naplnit skutkovou podstatu trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle ustanovení §337 odst. 1 písm.

---

⁵⁵ §47, 49 a 50 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů

⁵⁶ Zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, Zákon č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů

⁵⁷ §92 odst. 2 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů

d)⁵⁸. Za tento trestný čin hrozí trest odnětí svobody až na dva roky. Osoba mladistvá nemůže být zákazem pobytu postihnutá.⁵⁹⁶⁰

2.3. Ochranná opatření

Vedle sankcí zná také PřesZ tzv. ochranná opatření. Samotný účel ochranných opatření není nikde v PřesZ výslovně vyjádřen. Jejich hlavní funkcí a smyslem je omezení, odstranění, či snížení nebezpečí porušení nebo ohrožení zájmů chráněných PřesZ tj. ochrana společnosti před nežádoucím jednáním. Oproti sankcím nemají ochranná opatření způsobit pachateli újmu, ale jejich úkolem je chránit společnost před možnými následky protiprávních jednání pachatelů a zároveň zabránit jejich vzniku jednání. Vydaná ochranná opatření zároveň chrání samotného pachatele přestupku.

Zákon rozděluje ochranná opatření na dva druhy:

- a) omezující opatření
- b) zabránění věci⁶¹

a) Omezující opatření spočívá v zákazu navštěvovat veřejně přístupná místa a místnosti, v nichž se podávají alkoholické nápoje nebo se konají veřejné tělovýchovné, sportovní nebo kulturní podniky. Omezující opatření lze uložit výhradně jen pachatelům přestupků na úseku ochrany před alkoholismem nebo jinými toxikomaniemi (§30), veřejnému pořádku (§47 a 48) nebo proti občanskému soužití (§49).

Veřejně přístupnými místy se rozumí místa taková, která jsou obecně přístupná komukoliv, přestože jsou přístupná jen v určitou dobu. Zákaz platí pouze na provozní dobu místa. Pachateli nemůže být udělen zákaz vstupu do obchodů, kde se prodávají alkoholické nápoje, jelikož se na místě nepodávají. Omezující opatření nemůže být zákazem činnosti, nelze tedy např. uložit zákaz zaměstnanci sportovního klubu navštěvovat hřiště, kde pracuje. V rozhodnutí o omezujícím opatření musí správní orgán přesně určit místa či místnosti, kam má

---

⁵⁸ Zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů

⁵⁹ MATES, Pavel. *Základy správního práva trestního*. 6. vyd. V Praze: C.H. Beck, 2015. ISBN 978-80-7400-567-1 str. 103- 105

⁶⁰ HORZINKOVÁ, Eva. *Zákon o přestupcích s komentářem a judikaturou: a přehled zákonů obsahujících skutkové podstaty přestupků : .. vydání podle právního stavu účinného k 1.10.2016*, 3.vyd. Praha: Leges, 2009. Komentátor. ISBN 978-80-7502-101-4. Str. 85-88

⁶¹ §16 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů

pachatel vstup zakázán. Úmyslné nedodržení omezujícího opatření je přestupkem dle ustanovení §21 odst. 1 písm. ch) PřesZ.

Uložit omezující opatření lze pouze s některou sankcí, nelze jej uložit samostatně. Opatření musí dbát na zásadu přiměřenosti ve vztahu k přestupku jeho následkům, osobě pachatele atd. Maximální doba omezujícího opatření, kterou lze správní orgán uložit je jeden rok. V rámci omezujícího opatření neexistuje odměněné upuštění od zbytku výkonu.

b) rozhodnutí o zabránění věci (§18) lze uložit jen v případě, kdy nebylo uloženo propadnutí věci podle §15 odst. 1 PřesZ. Dalším předpokladem také je, že musí jít o věc náležící pachateli přestupku, kterého nelze stíhat (např. osoba neodpovědná pro nedostatek věku), nebo se jedná o věc, kterou pachatel přestupku nevlastní nebo mu nenáleží zcela (spoluvlastnictví). Zabránění takovéto věci je poté z důvodu ochrany bezpečnosti osob, majetku nebo jiného obecného zájmu (veřejný pořádek, mravnost). O zabránění věci lze rozhodnout do dvou let od jednání, které má znaky přestupku. Počátek této lhůty se počítá od okamžiku, kdy k takovému jednání došlo. Stejně jako u propadnutí věci nelze zabrat věc, která by byla ve zjevném nepoměru k povaze jednání mající znaky přestupku. Vlastníkem zabraněné věci se stává stát respektive úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových.⁶²

---

⁶² MATES, Pavel. *Základy správního práva trestního*. 6. vyd. V Praze: C.H. Beck, 2015. ISBN 978-80-7400-567-1 str.105 - 106

3. Řízení o přestupcích

„Přestupkové řízení je zvláštním druhem správního řízení. Jedná se o souhrn právních norem, které vymezují postavení subjektů tohoto řízení, jejich práva a povinnosti a jejich prostřednictvím se řídí proces projednávání a vyřizování přestupků. Smyslem jednotlivých ustanovení tohoto procesu je, aby bylo účelně bez zbytečných průtahů, ale objektivně zjištěno, zda došlo ke spáchání přestupku, kdo jej spáchal, za jakých okolností a jakou sankci je třeba uložit pachateli přestupku.“⁶³

3.1. Právní úprava řízení

V našem právním řádu je rozhodování o přestupku vnímáno jako součást výkonu veřejné správy a zároveň jako součást rozhodování správních orgánů o právech a povinnostech adresátů veřejné správy. Přestupkové řízení se řídí dvěma prameny práva. Jednak podle ustanovení §51 až §87 části III. PřesZ, která upravuje instituty speciální pro přestupkové řízení, ale také podle správního řádu⁶⁴. Vztah mezi správním řádem a PřesZ je subsidiární. Tato subsidiarita je sice zakotvena v ustanovení §50 PřesZ, ale toto ustanovení je zbytečné, jelikož o subsidiaritě mluví už §1 odst. 2 SpŘ, podle kterého se postupuje, pokud zvláštní zákon nestanoví jiný postup činností správního úřadu.

Přestupky a jejich skutkové podstaty a sankce za ně, mohou být dále také upraveny ve zvláštních zákonech. Tyto zákony mohou obsahovat jednotlivá, nebo odlišná procesní ustanovení (např. odlišné stanovení místní příslušnosti v celním zákoně).⁶⁵ K těmto zvláštním zákonům se použije subsidiárně PřesZ.⁶⁶

---

⁶³ ČERNÝ, Jan, Eva HORZINKOVÁ a Helena KUČEROVÁ. *Přestupkové řízení: příručka pro praxi přestupkových orgánů obcí, krajských úřadů a dalších správních orgánů : podle platného stavu k ..12.* vydání Praha: Linde, 1994. Praktická právníká příručka. ISBN 978-80-7201-859-8. Str. 28

⁶⁴ Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů

⁶⁵ Zákon č. 242/2016 Sb., celní zákon, ve znění pozdějších předpisů

⁶⁶ HENDRYCH, Dušan. *Správní právo: Obecná část.* 9. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016. ISBN 978-80-7400-624-1, str. 308

3.2. Zásady činnosti správních úřadů

Právní řád České republiky detailně upravuje proces ukládání pokut v různých právních předpisech. Pro všechny tyto právní předpisy však platí určité základní obecné povinnosti, kterými se musí Veřejná správa řídit. Základní právní normou upravující tyto povinnosti je LZPS, která tak činí v čl. 2 odst. 2 „*Státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví.*“⁶⁷ dále také v čl. 4 odst. 1 a 3 „*Povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod*“, „*Zákonná omezení základních práv a svobod musí platit stejně pro všechny případy, které splňují stanovené podmínky.*“

Dalším zdrojem základních zásad při vykonávání činnosti orgány veřejné správy je zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, konkrétně §2 – 8. Tyto zásady platí podle §177 odst. 1 SpŘ i v případech, kdy zvláštní zákon správní řád vylučuje, avšak sám úpravu odpovídající těmto zásadám neupravuje.

Mezi tyto zásady patří například:

- **zásada legality** – vyjadřuje vázanost správních orgánů při výkonu své činnosti zákony, ostatními právními předpisy, ale i mezinárodními smlouvami, kterými je Česká republika vázána (jde o normy hmotněprávní, ale i o procesní)⁶⁸
- **zásada zákazu zneužití správního uvážení** – správní orgán je vázán zákonem při výkladu neurčitých právních pojmů a při aplikaci zákona. Hranice správního uvážení může upravovat ústřední správní úřad pomocí metodiky nebo výkladových stanovisek jím v mezích zákona vydávaných. Správní orgán smí používat pouze tu pravomoc, která mu je dána zákonem, nebo na základě zákona. Navazuje tak na zásadu legality a je projevem zásady enumerativnosti veřejnoprávních pretencí.⁶⁹
- **zásada dobré víry** – správní orgán nesmí do právního poměru jiných subjektů zasahovat více, nežli je nutné. Při tomto zásahu se musí řídit

---

⁶⁷ Usnesení předsednictva ČNR č. 2/1993 Sb., o vyhlášení Listiny základních práv a svobod jako součásti ústavního pořádku České republiky

⁶⁸ §2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů

⁶⁹ Tamtéž, §2 odst. 2

podmínkami stanovených zákonem a pouze v nezbytném rozsahu. Správní orgán musí chránit práva a oprávněné zájmy subjektů nabyté v dobré víře.⁷⁰

- **zásada ochrany veřejného zájmu** – řešení správního úřadu musí odpovídat okolnostem případu a nesmí být v rozporu s veřejným zájmem. V této zásadě se promítá i zásada rovnosti účastníků řízení⁷¹, jelikož správní orgán musí vždy rozhodovat nestranně. Zároveň nesmí vznikat bezdůvodné rozdíly v judikatuře. K této zásadě se vyjadřoval ve své judikatuře i Ústavní soud, a to například v nálezu ÚS Pl. ÚS 24/2004.⁷²

- **zásada rovnosti postavení účastníků** – při uplatňování svých práv mají dotčené subjekty stejná práva a povinnosti. Správní orgán musí k účastníkům řízení přistupovat nestranně a se stejnou měrou. V případě ohrožení rovnosti stran má správní orgán povinnost učinit opatření k zajištění rovnosti.⁷³ Ze zákona mohou být účastníci přestupkového řízení v rozdílném postavení. např.: obviněný z přestupku nebo vlastník věci, která může být zabráná.⁷⁴ Zásadu procesní rovnosti ukládá také čl. 37 odst. 3 LZPS.⁷⁵

- **zásada nestranného postupu** – ukládá, aby rozhodnutí správního orgánu ve věci odpovídalo skutkovým okolnostem případu

- **zásada legitimního očekávání** – správní orgán při rozhodování skutkově stejných či podobných případů dbá na to, aby v jeho rozhodnutí nevznikly nedůvodné rozdíly. Tento princip má tendenci precedentnímu charakteru rozhodování. Díky této zásadě se může z části předcházet zneužití správního uvážení.

- **zásada materiální pravdy** – správní orgán má vždy řádně objasnit skutečný stav věci, ale pouze v takovém rozsahu, aby řízení bylo vedeno co nejúčelněji, nejrychleji a nejlevněji.

- **zásada poučovací povinnosti** – správní orgán má povinnost poučit dotčené osoby řízení o jejich právech a povinnostech

Výše uvedené zásady jsou pouze demonstrativním výčtem zásad správního, popřípadě přestupkového řízení. Uvedené zásady jsou ve vztahu

---

⁷⁰ §2 odst. 3, § 3, § 6 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů

⁷¹ §50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů

⁷² §2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů

⁷³ §7 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů

⁷⁴ §72 a 81 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů

⁷⁵ JEMELKA, Luboš. Správní řád: komentář. 5. vydání. V Praze: C.H.Beck, 2016. Beckova edice komentované zákony. ISBN 978-80-7400-607-4, str. 21-51.

subsidiarity k zásadám zvláštních zákonů. Vycházejí z pojetí právního státu, které je zakotveno v čl. 1 odst. 1 Ústavy⁷⁶ dodržováním těchto zásad tedy dochází k naplňování tohoto ustanovení Ústavy.^{77 78}

3.3. Příslušnost k řízení o přestupcích

Existují 3 druhy příslušnosti a to příslušnost věcná, funkční a místní. Věcná příslušnost se řídí zásadou, že přestupek má projednat ten orgán, v jehož působnosti je obor, ve kterém byl přestupek spáchán. Příslušnost správních orgánů k řízení o přestupcích je stanovena v části třetí PřesZ., kde zákon stanovuje taxativně subjekty, které mohou přestupky projednávat:⁷⁹

- Obecní úřady, nebo zvláštní orgány obcí⁸⁰
- Jiné správní orgány, pokud tak stanoví zákon

3.3.1. Obecní úřady, nebo zvláštní orgány obcí

Zákon o obcích stanovuje,⁸¹ že obce na svém území vykonávají dvojitou správu jednak samosprávu, ale také státní správu, která je vykonávána v tzv. přenesené působnosti. Projednávání přestupků spadá podle §95a PřesZ do přenesené působnosti obce. Obce jsou věcně příslušné k projednávání přestupky v rozsahu, který je v zákoně uveden v §53 PřesZ:

- Proti pořádku ve státní správě ve věcech, které jsou jim svěřeny;
- Proti pořádku v územní samosprávě;
- Proti veřejnému pořádku;
- Proti majetku;
- Proti občanskému soužití, které nebyly spáchány porušením zvláštních právních předpisů o provozu na pozemních komunikacích;

---

⁷⁶ Čl. 1 odst. 1 Zákona ČNR č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších předpisů

⁷⁷ VEDRAL, Josef, Správní řád komentář 2. Vydání, Praha, RNDr. Ivana Hexnerová – Bova Polygon, 2012, ISBN 978-80-7273-166-4, str. 100

⁷⁸ ČERNÝ, Jan, Eva HORZINKOVÁ a Helena KUČEROVÁ. *Přestupkové řízení: příručka pro praxi přestupkových orgánů obcí, krajských úřadů a dalších správních orgánů : podle platného stavu k .12.* vydání Praha: Linde, 1994. Praktická právní příručka. ISBN 978-80-7201-859-8. Str. 28-35

⁷⁹ §52 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů

⁸⁰ §53 odst. 4 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů

⁸¹ Zákon č. 128/2000 Sb., zákon o obcích (obecním zřízení), ve znění pozdějších předpisů

- Na úseku vyhledávání, ochrany, využívání a dalšího rozvoje přírodních léčivých zdrojů, zdrojů přírodních minerálních vod a lázeňských míst.

Obecní úřady obcí s rozšířenou působností mohou projednávat přestupky ve věcech, které spravují, a dále ostatní přestupky, pokud k jejich projednávání nejsou příslušné podle zvláštních zákonů jiné správní orgány. Na základě zvláštních orgánů mohou obecní úřady projednávat i ty přestupky, které jinak do jejich kompetencí nespádají.

Obce mají možnost podle §63 odst. 1 OZř⁸² uzavřít mezi sebou veřejnoprávní smlouvu ohledně působnosti, kterou obě mohou vykonávat. Na základě této smlouvy orgány obcí, které vykonávají přenesenou působnost ve stejném správním obvodu obce s rozšířenou působností, budou vykonávat přenesenou působnost či její část pro orgány obce, která je účastníkem této smlouvy. K uzavření takovéto smlouvy musí přidělit souhlas krajský úřad. Po platném uzavření smlouvy obecní úřad jedné z obcí bude vykonávat smlouvou ujednaný rozsah přenesené působnosti na území obce, která je účastníkem smlouvy (např. projednávání přestupků).⁸³

3.3.2. Jiné správní orgány, stanoví-li tak zákon

Jiné správní orgány mohou projednat přestupky pouze, pokud tak stanoví zvláštní zákon. Jiné správní orgány jsou např.:

- Ministerstvo kultury, které projednává přestupky podle ustanovení §8 zákona č. 71/1994 Sb., o prodeji a vývozu předmětů kulturní hodnoty, ve znění pozdějších právních předpisů

- Státní úřad inspekce práce nebo oblastní inspektorát, které projednávají přestupky podle §139 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších právních předpisů

---

⁸² Zákon č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů

⁸³ MATES, Pavel. *Základy správního práva trestního*. 6. vyd. V Praze: C.H. Beck, 2015. ISBN 978-80-7400-567-1 str. 107-111

3.3.3. Příslušnost

Starosta může podle § 106 OZ⁸⁴, zřídit v obci komisi k projednávání přestupků, jakožto zvláštní orgán obce, který je funkčně příslušný k projednávání přestupků. Tyto komise vždy jednají nebo rozhodují v tříčlenném složení, vždy za účasti předsedy. Předsedou komise může být pouze osoba s dokončeným právnickým vzděláním či osoba se zvláštní odbornou způsobilostí pro projednání přestupků. Komise se usnáší na základě nadpoloviční většiny hlasů. Vznik této komise je však na uvážení starosty, respektive obce. Pokud tato komise zřízena nebude, připadá projednání přestupků na obecní úřad, přičemž rada obce stanoví, který odbor či oddělení bude mít danou agendu na starosti.

Místní příslušnost je upravena v §55 PřesZ. K projednávání přestupků je příslušný ten správní orgán, v jehož územním obvodu byl daný přestupek spáchán. Pokud byl spáchán přestupek občanem České republiky v cizině nebo cizincem, který má na území České republiky trvalý pobyt, projednává přestupek správní orgán v místě jeho trvalého pobytu. Zvláštní zákon může místní příslušnost upravit odchylně (např. celní přestupek projedná celní úřad, v jehož obvodu byl daný přestupek zjištěn.)⁸⁵⁸⁶

3.3.4. Součinnost řízení o přestupcích

Součinnost je samostatný institut, typický pro přestupkové právo.⁸⁷ Součinnost je kooperace orgánů státní správy a samosprávy, které jsou ve vzájemném nepodřízeném postavení, jejímž účelem je zjistit a zajistit sankci pro pachatele přestupku.

Součinnost by měla být tvořena na jedné straně státními orgány (Policie české republiky a obce), které zjistí, že k projednání daného přestupku nejsou příslušné a na straně druhé orgány, do jejíž příslušnosti přestupek patří. V zákoně je součinnost popsána takto: „*Orgány Policie České republiky, státní orgány a orgány obce oznamují příslušným správním orgánům přestupky, o nichž se*

⁸⁴ Zákon č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů

⁸⁵ MATES, Pavel. *Základy správního práva trestního*. 6. vyd. V Praze: C.H. Beck, 2015. ISBN 978-80-7400-567-1 str. 107-111

⁸⁶ HENDRYCH, Dušan. *Správní právo: Obecná část*. 9. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016. ISBN 978-80-7400-624-1, str. 308

⁸⁷ §58 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů

*dozví, nejsou-li samy příslušné k jejich projednávání. V oznámení uvedou zejména, který přestupek je ve skutku spatřován, důkazní prostředky, které jsou jim známy a které prokazují, že jde o přestupek a že byl spáchán určitou osobou, je-li známa.*⁸⁸ Správní orgán není povinen na základě podnětu zahájit řízení z moci úřední. Vždy nejdříve celý podnět vyhodnotí.

V situaci, kdy orgán policie oznamuje přestupky: proti veřejnému pořádku, občanskému soužití, proti majetku, bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, pořádku ve státní správě a přestupky dle §29 odst. 1 písm. g), §30 odst. 1 písm. d)-j) a §35 odst. 1 písm. f) PřesZ, učiní orgán policie šetření k zajištění důkazních prostředků a k zjištění osoby podezřelé ze spáchání přestupku. Výsledky šetření pak použije správní orgán při pozdějším dokazování. Při zjišťování postupuje orgán policie na základě oprávnění vyplývající ze zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (§61 odst. 1 písm. a), §67). Oznámení o přestupku musí policejní orgán podat do 30 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl.

V případě, že daná věc nemůže být projednána jako přestupek, má orgán policie dle ustanovení §58 odst. 3 PřesZ, dvě možnosti, buď danou věc odevzdá příslušnému orgánu, nebo věc odloží. Vzhledem k tomu, že policejní orgán nemá kompetenci danou věc projednávat, nepoužije se ustanovení §66 PřesZ.

Správní orgán má možnost požádat státní orgán, či orgán policie o úkony potřebné k oznámení o přestupcích, k projednávání přestupků a k výkonu rozhodnutí. Úkony by měly být provedeny bez zbytečného odkladu. Není-li státní orgán či orgán policie k vyřízení žádosti příslušný, neprodleně žádost vrátí. Jedná se o specifický institut (není to dožádání dle §13 SpŘ)

Správní orgány mohou získávat údaje nezbytně nutné pro projednání dané věci ze základního registru obyvatel a z informačního systému evidence obyvatel a cizinců.⁸⁹

Každý je dle PřesZ povinen podat správním orgánům vysvětlení k prověření došlého oznámení o přestupku. Vysvětlení může být odepřeno v případech, kdy by na základě vysvětlení hrozilo osobě podávající vysvětlení, či osobám blízkým nebezpečí postihu za přestupek, trestný čin, nebo by se porušila

---

⁸⁸ §58 odst. 1 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů

⁸⁹ Zákon č. 111/2009 S., o základních registrech, ve znění pozdějších předpisů

některá z povinností vyplývající ze zákona č. 412/2005 Sb.,⁹⁰ či by se porušila zákonem daná povinnost mlčenlivosti.

Ten, kdo se nedostaví bez vážných důvodů k podání vysvětlení, nebo ten, který podání odmítá, může dostat pokutu až do výše 5 000 Kč.⁹¹

Na základě prověření správní orgán věc buď dle §66 PřesZ odloží, nebo zahájí řízení o přestupku.⁹²

3.3.5. Zahájení řízení

řízení může vzniknout dvěma způsoby, buď z moci úřední (§67 PřesZ), nebo na návrh (§68 PřesZ). K zahájení řízení o přestupku dochází zejména z moci úřední, to znamená, že správní orgán řízení samostatně zahájí. Při řízení z moci úřední se uplatňuje zásada oficiality (správní orgán provádí úkony z moci úřední) a legality (správní orgán musí stíhat všechny přestupky, o kterých se dozví, pokud zákon nestanoví jinak). Přestupky projednávané je na základě návrhu může navrhnout osoba postižená, její zákonný zástupce, nebo opatrovník.⁹³

Návrh musí být podán příslušnému správnímu orgánu v zákonné lhůtě 3 měsíců ode dne, kdy se o přestupku navrhovatel dozvěděl (subjektivní lhůta), nebo kdy byla věc podstoupena orgánem činným v trestním řízení. V případě, že návrh bude podán po uplynutí objektivní lhůty (1 rok), bude návrh usnesením odložen.

Návrh zakládající řízení o přestupku musí obsahovat jak označení osoby postižené, tak i pachatele a dále je nutno uvést, kdy, kde a jakým způsobem se přestupek spáchal. V návrhu nesmí chybět ani obecné náležitosti podání stanovené v § 37 odst. 2 SpŘ.

Navrhovatel má možnost vzít návrh na zahájení řízení zpět. V takové situaci správní orgán řízení zastaví.⁹⁴

---

⁹⁰ Zákon č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti

⁹¹ §60 odst. 2 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů

⁹² MATES, Pavel. *Základy správního práva trestního*. 6. vyd. V Praze: C.H. Beck, 2015. ISBN 978-80-7400-567-1 str. 111-116

⁹³ HENDRYCH, Dušan. *Správní právo: Obecná část*. 9. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016. ISBN 978-80-7400-624-1, str. 310

⁹⁴ §76 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů

Pokud správní orgán věc neodloží, ani neshledá důvody pro podstoupení věci jinému orgánu, zahájí do 60 dnů řízení. Správní orgán musí následně vyrozumět oznamovatele o učiněných opatření, a to do 30 dnů.⁹⁵

3.3.6. Účastníci řízení

Přestupkový zákon v §72 taxativně vymezuje účastníky řízení, správní řád se tedy v této otázce nepoužije. Přestupkový zákon stanovuje čtyři možné kategorie účastníků řízení.

- **Obviněný** z přestupku. Obviněným se stává osoba podezřelá, proti které byl správním orgánem zahájen první procesní úkon (předvolání k ústnímu projednání přestupku). Na obviněného se hledí dle zásady *presumpce nevinny* až do pravomocného rozhodnutí jako na nevinného. Platí zde i zásada *in dubio pro reo* (v pochybnostech ve prospěch)⁹⁶

- **Poškozený** pokud jde o projednávání náhrady majetkové škody způsobené přestupkem, nebo osoba, které byla přestupkem způsobena nemajetková újma.

- **Vlastník věci**, která může být zabráná nebo byla zabráná, v části řízení, týkající se zabráná věci

- **Navrhovatel**, na jehož návrh bylo zahájeno řízení o přestupku podle §68 odst. 1PřesZ.

Účastníkem řízení je osoba svéprávná, která může právně jednat. Jde dle §27 odst. 1 písm. b) SpŘ o tzv. nepominutelné účastníky. Účastníkem je však i ten, který tvrdí, že je účastníkem, dokud se neprokáže opak.⁹⁷ Účastník se může na základě vydání plné moci nechat zastupovat.⁹⁸

---

⁹⁵ MATES, Pavel. *Základy správního práva trestního*. 6. vyd. V Praze: C.H. Beck, 2015. ISBN 978-80-7400-567-1 str. 116 - 119

⁹⁶ Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31.10.2006, sp. zn. 2 As 20/2006.

⁹⁷ §28 odst. 1 zákona č. 50/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů

⁹⁸ HENDRYCH, Dušan. *Správní právo: Obecná část*. 9. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016. ISBN 978-80-7400-624-1, str. 308-309

3.4. Průběh řízení

3.4.1. Ústní jednání

V prvním stupni jednání je řízení o přestupku ústní (pokud se nejedná o zkrácené řízení). Řízení je také neveřejné. Přítomni jsou jednak účastníci řízení, svědci, znalci, zaměstnanci správního úřadu, či zaměstnanci přestupkových komisí obce. K zajištění účelu a průběhu se používají právní prostředky z §58-63 SpŘ. Přestupkový zákon stanovuje, že ústní jednání může proběhnout pouze za přítomnosti obviněného. Věc jde v nepřítomnosti projednat tehdy, pokud obviněný odmítne se zúčastnit, ačkoliv byl řádně předvolán, nebo v případě, kdy se nedostaví bez náležité omluvy, ke které má důležitý důvod. Je-li obviněným z přestupku mladistvý, vyrozumí správní orgán o nařízeném ústním jednání také zákonného zástupce mladistvého a orgán vykonávající sociálně - právní ochranu dětí.⁹⁹ Rozhodující orgán musí zkoumat po celou dobu řízení, zda je k projednávání příslušný. O konání ústního jednání musí být účastník informován nejméně pět dní předem.¹⁰⁰

3.5. Ukončení řízení v I. stupni

Na základě důkazů může správní orgán třemi způsoby ukončit řízení v I. Stupni a to:

- a) Zastavení řízení
- b) Smír
- c) Rozhodnutí ve věci

3.5.1. Zastavení řízení

Zastavení řízení je institut, který projednávající správní orgán použije buď obligatorně (tj. závazně) nebo fakultativně (tj. nezávazně, nepovinně). Zastavení řízení je upraveno v ustanovení §66 SpŘ, kde upravuje zastavení řízení ve

---

⁹⁹ Zákon č. 359/1999 Sb., o sociálně-právní ochraně dětí, ve znění pozdějších předpisů

¹⁰⁰ MATES, Pavel. *Základy správního práva trestního*. 6. vyd. V Praze: C.H. Beck, 2015. ISBN 978-80-7400-567-1 str. 119-122

správním řízení obecně. Důvody pro zastavení řízení jsou stanoveny v §76 PřesZ, nebo v §96 odst. 4 SpŘ. V některých případech se lze proti zastavení řízení odvolat. V těchto případech se rozhodnutí účastníkům oznamuje. V ostatních případech se účastníci o rozhodnutí pouze vyrozumí, samotné rozhodnutí se vyznačí v úředním spisu.

3.5.2. Smír

V §49 odst. 1 písm. a) PřesZ je upraven přestupek urážky na cti, jakožto jeden z druhů přestupků proti občanskému soužití. V případě tohoto přestupku má správní orgán zákonnou povinnost vyplývající z §78 PřesZ pokusit se uraženého na cti a osobu obviněnou z přestupku smířit. Přestupkový zákon však dále neupravuje důsledky plynoucí z nedodržení tohoto postupu správním orgánem. O dosažení smíru se žádné rozhodnutí nevydává, pouze se zaznamenává do protokolu o ústním projednání přestupku. Uzavření smíru je důvodem pro zastavení řízení dle §76 odst. 1 písm. n) PřesZ. Smíru lze dosáhnout pouze do doby nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku.¹⁰¹

3.5.3. Rozhodnutí ve věci

Přestupkový zákon upravuje pouze dílčí samostatnou úpravu rozhodnutí, jinak se používá obecná úprava správního řádu, platí tedy základní zásady, kdy správní orgán postupuje v souladu s právním řádem. Rozhodnutí musí obligatorně obsahovat výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků o možných opravných prostředcích. Rozhodnutí musí být jasná, přehledná a musí mít logicky provázané části, zejména pak rozhodnutí, kterými se ukládá sankce.

Výroková část musí obsahovat na základě přestupkového zákona rozhodnutí, jímž byl obviněný z přestupku uznán jako vinný. Musí dále obsahovat popis skutku, vyslovení viny, druh a výměru sankce, vyslovení viny, forma zavinění, rozhodnutí o náhradě nákladů řízení atd.¹⁰²

---

¹⁰¹ MATES, Pavel. *Základy správního práva trestního*. 6. vyd. V Praze: C.H. Beck, 2015. ISBN 978-80-7400-567-1 str. 126

¹⁰² § 79 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů

Rozhodnutí o přestupku se účastníkům řízení oznamuje formou stejnopisu rozhodnutí a to do vlastních rukou. Rozhodnutí doručuje správní orgán, který jej vyhotovil pomocí datových schránek, obecní policie, provozovatelem poštovních služeb nebo elektronicky na účastníkem stanovenou adresu. Lhůty pro vydání rozhodnutí obsahuje ustanovení §71 SpŘ.

3.6. Přezkum rozhodnutí

Na základě odvolání podaného účastníkem řízení, nebo v rámci dozorčích prostředků (tzv. přezkumné řízení), či mimořádných opravných prostředků (obnova řízení) může být rozhodnutí o přestupku přezkoumáváno. Na základě podaného odvolání se přezkoumávají nepravomocná rozhodnutí, zatímco ostatními prostředky se přezkoumávají rozhodnutí pravomocná.

Odvolání je obecně upraveno v §81 – 93 SpŘ, ale také v §152 SpŘ, kde je upravený rozklad. Odvolání je řádným opravným prostředkem proti nepravomocnému rozhodnutí o přestupku. Právo odvolat se má účastník řízení vždy, pokud zákon nestanoví jinak. V případě mladistvého se může odvolat také jeho zákonný zástupce nebo orgán vykonávající sociálně-právní ochranu dětí. Ostatní účastníci se mohou odvolat pouze v rozsahu jim přiznaného v PřeZ. Odvolání musí mít dle §82 SpŘ. náležitosti podle §37 SpŘ. “ *...dále má obsahovat též údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo, s tím, že není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí.* “¹⁰³

Odvolací lhůta je 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, pokud zákon nestanoví jinak. V případě, přípustného odvolání podaného ve lhůtě, zašle správní orgán I. stupně stejnopis odvolání všem účastníkům řízení a vyzve je, aby se k němu v přiměřené lhůtě (nejméně 5 dnů) vyjádřili. Po soustředění všech materiálů správní orgán I. stupně bud’:

---

¹⁰³ MATES, Pavel. *Základy správního práva trestního*. 6. vyd. V Praze: C.H. Beck, 2015. ISBN 978-80-7400-567-1 str. 127

Odvolání v plném rozsahu vyhoví, jestliže nové rozhodnutí o přestupku nemůže způsobit újmu žádnému z účastníků. Proti rozhodnutí, vydaném v rámci tzv. autoremedury,¹⁰⁴ je přípustné opět podat odvolání;

- V lhůtě 30 dnů předloží napadené rozhodnutí s odvoláním, výsledky doplněného řízení a spisovým materiálem společně se svým stanoviskem odvolacímu.

- V případě, je-li odvolání nepřipustné, nebo podáno opožděně, předá spis ve lhůtě 10 dnů odvolacímu správnímu orgánu.

V odvolacím řízení se nepřipouští, aby byly předkládány nové skutečnosti a návrhy na provedení nových důkazů, pokud je však účastník nemohl uplatnit dříve v prvoinstančním řízení. Odvolání se podává k orgánu, který toto rozhodnutí vydal. Odvolání má vždy odkladný účinek. Podle SpŘ může správní orgán odkladný účinek odvolání vyloučit, jestliže to vyžaduje veřejný zájem, hrozí-li vážná újma některému z účastníků, či požádá-li o to účastník. Odvolacím správním orgánem je nadřízený správnímu orgánu, který napadené rozhodnutí vydal (nestanoví-li zákon jinak, viz §178 SpŘ).

Ustanovení §82 PřesZ zakládá zásadu zákazu *reformatio in peius*, což znamená, že správní orgán nemůže změnit uloženou sankci v neprospěch obviněného. Odvolací orgán může tedy rozhodnout tak, že napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší, změní, řízení zastaví, vrátí k novému projednání k prvoinstančnímu správnímu orgánu, či odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí.¹⁰⁵¹⁰⁶

3.7. Výkon rozhodnutí

Výkon rozhodnutí spočívá v tom, že je správním orgánem vynucovaná sankce, která byla uložena v předcházejícím řízení o přestupku jednomu z účastníků řízení, který následně danou sankci řádně a v čas nezaplatil.

---

¹⁰⁴ Zvláštní způsob vyřízení opravného prostředku, kdy nápravu zjednává sám orgán, který napadené rozhodnutí vydal, zatímco normálně o opravném prostředku rozhoduje orgán vyššího stupně

MADAR, Zdeněk. *Slovník českého práva*. 3. rozš. a podstatně přeprac. vyd. Praha: Linde, 2002. ISBN 80-7201-377-7. Str. 143

¹⁰⁵ MATES, Pavel. *Základy správního práva trestního*. 6. vyd. V Praze: C.H. Beck, 2015. ISBN 978-80-7400-567-1 str. 127-131

¹⁰⁶ HENDRYCH, Dušan. *Správní právo: Obecná část*. 9. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016. ISBN 978-80-7400-624-1, str. 312

Předmětem správní exekuce bývá nejčastěji nezaplacená pokuta za přestupek, nezaplacená náhrada škody či neuhrazená náhrada nákladů řízení. Exekuce se obecně řídí procesními pravidly obsažené v SpŘ, na základě §106 odst. 3 SpŘ také daňového řádu.¹⁰⁷

Pro výkon rozhodnutí musí být splněny následující podmínky:

- a) účastník dobrovolně řádně nesplnil povinnosti jemu uložené rozhodnutím,
- b) existuje tzv. exekuční titul neboli právní doklad pro exekuci,
- c) lhůta stanovená ke splnění povinnosti uplynula marně,
- d) v případě, že zákon váže možnost provádět výkon rozhodnutí na plynutí času, dokud neuplynula příslušná lhůta.¹⁰⁸

Skutečnost že účastník, jemuž byla vykonatelným rozhodnutím uložena povinnost, tuto povinnost dobrovolně nesplnil ve stanovené lhůtě, je předpokladem pro výkon. Výkon rozhodnutí je možno zahájit dnem, kdy lhůta stanovená ke splnění uložené povinnosti marně uplynula. Běh lhůty začíná dnem následujícím po právní moci rozhodnutí. Účastník však může dobrovolně povinnost splnit i po zahájení výkonu rozhodnutí do doby vymožení povinnosti.

---

¹⁰⁷ Zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění zákona č. 30/2011 Sb.

¹⁰⁸ MATES, Pavel. Základy správního práva trestního. 6. vyd. V Praze: C.H. Beck, 2015. ISBN 978-80-7400-567-1, str. 132

4. Blokové a příkazní řízení

Blokové a příkazní řízení jsou v našem právním řádu specializované druhy řízení, tzv. zkráceného řízení. Účelem zkráceného řízení, je rozhodnout u jednoduchých a méně závažných přestupcích s menší mírou formalit, rychle a efektivně.

4.1. Blokové řízení

4.1.1. Znaký blokového řízení

Blokové řízení je upraveno v části třetí PřesZ v ustanovení §84-87. Podstatou blokového řízení je okamžité rozhodnutí o uložení pokuty, které následuje neprodleně po zjištění přestupku a je zaplacená pachatelem buď na místě, nebo ve lhůtě k tomu stanové v bloku na pokutu na místě nezaplacenou. V blokovém řízení je možno projednat přestupek pouze tehdy, jsou-li splněny všechny následující podmínky:¹⁰⁹

a) Přestupek byl spolehlivě zjištěn - musí být především zjištěno spáchání předmětného skutku a zda došlo k naplnění všech znaků skutkové podstaty. Spolehlivé zjištění neznamena přistihnutí při spáchání přestupku. O tom, zda byl přestupek dostatečně zjištěn, rozhoduje v konečném důsledku osoba podezřelá z přestupku. Tato osoba musí udělit souhlas s uloženu pokutou, který stvrzuje svým podpisem při předání pokuty. Tímto souhlasem se vzdává možnosti projednání přestupku v klasickém řízení.¹¹⁰

b) Nestačí domluva – daný přestupek musí být natolik závažný, že nepostačí k jeho vyřešení pouze „ústní napomenutí“. Domluva je neformální vyřešení přestupku, který splňuje skutkovou podstatu přestupku, ale jeho společenská škodlivost je minimální. Jedná se spíše o upozornění pachatele, že jedná protiprávně a vyzvání, aby takového jednání zanechal.

c) Obviněný z přestupku je ochoten pokutu zaplatit – svým podpisem při předání bloku pachatel souhlasí jednak s vyřízením přestupku, kvalifikací

---

¹⁰⁹ §84 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů

¹¹⁰ JEMELKA, Luboš. *Zákon o přestupcích a přestupkové řízení: komentář*. Vyd. 2. V Praze: C.H. Beck, 2013, xxii, 610 s. Beckovy komentáře. ISBN 978-80-7400-501-5, str. 457

přestupku a také s výší pokuty, kterou je povinen bez dalšího zaplatit. Pokutu je možno zaplatit dvěma způsoby, jednak na místě nebo později.

V případě, že není některá z těchto podmínek splněna, není možné projednávat přestupek v blokovém řízení a musí se projednat v řízení klasickém. Rozhodnutí o uložení blokové pokuty nabývá právní moc ihned na projednávaném místě, jelikož dochází většinou také k okamžité realizaci rozhodnutí. Výše uvedené podmínky platí pouze pro ty přestupky, které u kterých zákon nevylučuje. Přestupky, které nemohou být projednány v blokovém řízení, jsou tzv. na návrh oprávněné osoby,¹¹¹ které jsou taxativně vymezeny v PřesZ, dále přestupky spáchané opakovaně,¹¹² ty u kterých to zákon vylučuje¹¹³. U přestupků podle §47, §49 a §50 PřesZ, se přestupky páchané opakovaně přísněji sankcionují.

Pokuta je jedinou možnou sankcí v blokovém řízení. V blokovém řízení se projednávají méně závažné přestupky a tak i hranice pokuty těchto přestupků nebývá vysoká. Z obecné úpravy v zákoně vyplývá, že za přestupek v blokovém řízení lze udělit pokutu do maximální výše 5 000 Kč¹¹⁴, pokud zákon nestanoví horní hranici jinou. Jestliže v zákoně chybí stanovení výše za přestupek v blokovém řízení, použije se hranice z §13 odst. 2 PřesZ. V případě mladistvého pachatele je v blokovém řízení horní hranice pokuty snížena na polovinu, avšak zároveň nesmí být vyšší než 2 500 Kč.

Přestupkový zákon stanovuje, že proti pokutě není přípustné odvolání.¹¹⁵ Touto otázkou se již několikrát zabýval i Nejvyšší správní soud, který ve svém rozhodnutí judikoval: „Patří totiž k samé podstatě blokového řízení, že přestupek lze v blokovém řízení projednat pouze tehdy, jsou-li naplněny zákonné požadavky pro tuto formu rozhodnutí věci, zakotvené zejména v § 84 odst. 1 zákona o přestupcích. Smyslem blokového řízení je rychlost a efektivita vyřízení věci, jakož i okamžitá právní jistota ohledně jeho definitivního výsledku. Z těchto důvodů se blokové řízení vyznačuje podstatně zjednodušenou procesní úpravou, když se při něm zásadně nepořizují protokoly a další podklady, které by byly v běžném správním řízení pro vydání rozhodnutí nezbytné. Důsledkem tohoto významného

---

¹¹¹ §84 odst. 4 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů

¹¹² Tamtéž, §91a

¹¹³ §125c odst. 1 písm. h), Zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů

¹¹⁴ §13 odst. 2 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů

¹¹⁵ Tamtéž, §84 odst. 2

procesního zjednodušení je pak vyloučení možnosti odvolat se proti uložení pokuty v blokové řízení.“¹¹⁶

Jakmile tedy pachatel přestupku podepíše vydaný pokutový blok, stvrzuje svým podpisem souhlas s blokovým řízením. Tím de facto souhlasí se svou vinou a ztrácí možnost ochrany svého práva před soudem.

V blokovém řízení jsou oprávněny ukládat a vybírat pokuty:

- Správní orgány, v jejichž působnosti je projednávání přestupků
- Osoby jimi pověřené
- Orgány určené přestupkovým zákonem¹¹⁷
- Orgány určené zvláštním zákonem¹¹⁸¹¹⁹¹²⁰

4.1.2. Bloky k ukládání pokut

Bloky ukládání pokut jsou vydávány Ministerstvem financí České republiky. Jestliže výnos z pokut plyne do státního rozpočtu nebo do rozpočtu určeného na základě zvláštního zákona, odebírají pokutové bloky orgány oprávněné k blokovému řízení od příslušného celního úřadu. Pokud výnos z pokut plyne do rozpočtu obecního či krajského, tak odebírají pokutové bloky oprávněné orgány od příslušného krajského úřadu.¹²¹

Podle druhu zaplacení pachatele, se dělí bloky na dva druhy – na bloky na místě zaplacené a na bloky na místě nezaplacené.¹²² V případě pokutových bloků na místě zaplacených nabývá rozhodnutí právní moc a vykonatelnost v daném okamžiku vydání.

V případě, kdy pachatel je ochoten pokutu zaplatit na místě, ale nemůže, je mu vydán blok na pokutu na místě nezaplacenou, tato pokuta nabývá rozhodnutí

---

¹¹⁶ Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, čj. 5 As 25/2010 - 97, www.nssoud.cz

¹¹⁷ §86 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů

¹¹⁸ HENDRYCH, Dušan. *Správní právo: Obecná část*. 9. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016. ISBN 978-80-7400-624-1, str. 312 - 313

¹¹⁹ MATES, Pavel. *Základy správního práva trestního*. 6. vyd. V Praze: C.H. Beck, 2015. ISBN 978-80-7400-567-1 str. 133 - 139

¹²⁰ ČERNÝ, Jan, Eva HORZINKOVÁ a Helena KUČEROVÁ. *Přestupkové řízení: příručka pro praxi přestupkových orgánů obcí, krajských úřadů a dalších správních orgánů : podle platného stavu k .12.* vydání Praha: Linde, 1994. Praktická právní příručka. ISBN 978-80-7201-859-8. Str. 497- 504

¹²¹ §85 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů

¹²² Viz. Příloha č. 1 a 2

právní moci v okamžiku jeho oznámení pachateli. S vydáním bloku na pokutu na místě nezaplacenou, musí být pachatel přestupku informován o způsobu zaplacení, lhůtě její splatnosti a následcích za případné nezaplacení. Pokuta, kterou pachatel nezplatí ve lhůtě k tomu stanovené, se vymáhá správní exekucí. Převzetí tohoto bloku musí pachatel stvrdit svým podpisem. Tímto podpisem pachatel stvrzuje souhlas se splněním všech podmínek k udělení pokuty.¹²³

Kdo se může stát pověřenou osobou, ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení zákon nikterak neupravuje. Nemusí být touto osobou ani zaměstnanec ani člen správního orgánu, proto se jako kritéria používají pouze obecná a to, že osoba musí být zletilá a musí mít plnou způsobilost k právnímu jednání. Pověřenou osobou k projednávání blokového řízení se osoba může stát pouze na základě zmocnění orgánu, který na základě své působnosti může blokové řízení vykonávat. Zmocnění osoby není zákonem nijak blíže specifikováno, v praxi je k tomuto zmocnění používána listina, kde jsou uvedeny identifikační údaje osoby, jíž je zmocnění stanoveno, dále k jakým přestupkům je stanoveno a kdo to vydal.¹²⁴¹²⁵

4.1.3. Orgány příslušné k blokovému řízení

Orgány a osoby jimi pověřené, které jsou příslušné k ukládání a vybírání pokut v blokovém řízení jsou ustanoveny v §86 PřesZ Jsou to:

- orgány Policie České republiky
- orgány Vojenské policie
- orgány státního odborného dozoru nad bezpečností práce
- orgány ochrany veřejného zdraví
- obecní policie

Dále PřesZ těmto orgánům v §86 stanovuje konkrétní přestupky, které mohou dané orgány v blokovém řízení projednávat.¹²⁶

---

¹²³ JEMELKA, Luboš. Zákon o přestupcích a přestupkové řízení: komentář. Vyd. 2. V Praze: C.H. Beck, 2013, xxii, 610 s. Beckovy komentáře. ISBN 978-80-7400-501-5, str. 472

¹²⁴ MATES, Pavel. *Základy správního práva trestního*. 6. vyd. V Praze: C.H. Beck, 2015. ISBN 978-80-7400-567-1 str. 136

¹²⁵ ČERNÝ, Jan, Eva HORZINKOVÁ a Helena KUČEROVÁ. *Přestupkové řízení: příručka pro praxi přestupkových orgánů obcí, krajských úřadů a dalších správních orgánů : podle platného stavu k .12.* vydání Praha: Linde, 1994. Praktická právní příručka. ISBN 978-80-7201-859-8. Str. 158 - 162

¹²⁶ §86 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů

4.1.4. Vymáhání pohledávek z blokového řízení

Pokuta, kterou pachatel nezaplatí ve lhůtě k tomu stanovené, se vymáhá správní exekucí na základě uložení blokové pokuty, které je bráno jako rozhodnutí o uložení pokuty za spáchaný přestupek. Toto rozhodnutí je exekučním titulem.¹²⁷ Vymáhání pohledávek, které vznikly v přestupkovém řízení, se řídí z. č. 66/1995 Sb. Zákon o správě daní a poplatků.

4.2. Příkazní řízení

Druhou formou zkráceného přestupkového řízení, je řízení mandátní neboli příkazní. Úprava příkazního řízení v §87 PřesZ. je úpravou speciální k §150 Spř. Podstatou příkazního řízení je vydání rozhodnutí neboli příkazu. Udělení příkazu nepředchází provedení ústního jednání ani dokazování, z toho vyplývá účel příkazního řízení, jímž je urychlení a zjednodušení projednávání přestupků. Pro existenci příkazního řízení musí být splněny dvě podmínky:

- musí být zřejmé, že obviněný z přestupku přestupek spáchal
- pokud daný přestupek nebyl vyřízen v blokovém řízení

Příkazní řízení spočívá v tom, že správní orgán příslušný projednávat dané přestupky vydá obviněnému, o kterém není pochyb, že je pachatelem přestupku příkaz. Tento příkaz musí být vyhotoven vždy písemně, je to forma správního rozhodnutí, která má stejné právní náležitosti jako rozhodnutí o přestupku. Obsahuje výrok, odůvodnění a poučení o opravných prostředcích. Obsah výroku je upraven v ustanovení §77 PřesZ. Písemný příkaz je nositelem všech náležitostí rozhodnutí. Příkaz nelze pouze ústně vyhlásit nebo jej doručit veřejnou vyhláškou.

Sankce, kterou je možné v příkazním řízení uložit je buď napomenutí, nebo pokuta do výše 4 000 Kč. Tato horní hranice pokuty se však může lišit, jelikož některé zvláštní zákony umožňují pokutu vyšší.

Dle PřesZ nelze příkazní řízení použít k rozhodování o uložení sankce zákazu činnosti a propadnutí věci a k uložení ochranných opatření. O náhradě škody a stanovení úhrady nákladů řízení nelze v příkazním řízení rozhodovat.

---

¹²⁷ §40 odst. 1 písm. e) zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů

V příkazním řízení nelze projednat následující přestupky:

- pokud musí být přestupek projednáván na návrh¹²⁸
- nárok na náhradu škody¹²⁹
- přestupek spáchaný mladistvým¹³⁰
- je-li obviněný z přestupku omezen na svéprávnosti¹³¹

Na rozdíl od blokového řízení, v řízení příkazním nepotřebujeme souhlas pachatele přestupku. Obviněný také nemá z důvodu absence ústního jednání možnost v příkazním řízení uplatnit v plném rozsahu svá procesní práva. Z těchto dvou důvodů je obviněnému dáno oprávnění podat opravný prostředek, jímž je odpor. Odpor se podává k orgánu, který příkaz vydal a to do 15 dnů od jeho doručení. Osobou, která může podat odpor je pouze osoba obviněná. Odpor má za následek zrušení příkazu automaticky ex lege a správní orgán pokračuje v prvoinstančním řízení.¹³²¹³³¹³⁴

---

¹²⁸ §87 odst. 6 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů

¹²⁹ tamtéž

¹³⁰ Tamtéž, §19 odst. 2

¹³¹ Tamtéž, §87 odst. 2

¹³² HORZINKOVÁ, Eva. *Zákon o přestupcích s komentářem a judikaturou: a přehled zákonů obsahujících skutkové podstaty přestupků* : .. vydání podle právního stavu účinného k 1.10.2016, 3.vyd. Praha: Leges, 2009. Komentátor. ISBN 978-80-7502-101-4. Str. 519-522

¹³³ HENDRYCH, Dušan. *Správní právo: Obecná část*. 9. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016. ISBN 978-80-7400-624-1, str. 313 - 314

¹³⁴ MATES, Pavel. *Základy správního práva trestního*. 6. vyd. V Praze: C.H. Beck, 2015. ISBN 978-80-7400-567-1 str. 138-139

5. Ukládání a vymáhání pokut

5.1. Ukládání pokut

5.1.1. Pravomoc k ukládání pokut

Pravomoc k ukládání pokut je dána ze zákona správním orgánům, které jsou k tomu oprávněni, osobám pověřeným správním úřadem a dalšími orgány určenými PřesZ. Mezi takové orgány patří:

- a) Policie České republiky
- b) Orgány Vojenské policie
- c) Strážníci obecní policie
- d) Obecní úřady, nebo zvláštní orgány obcí (rada obce) ¹³⁵

5.1.2. Výše ukládaných pokut

Výše pokuty se odvozuje od rozsahu, který je zákonem stanoven. Tato výše nesmí být, pokud zákon nestanoví jinak, překročena. „*Výše pokuty není stanovena absolutně, ale relativně.*“¹³⁶Při stanovování zákonné výše pokut musí brát zákonodárce ohled na závažnost protiprávního jednání, v případě přestupku, či jiného správního deliktu na společenskou nebezpečnost. Samotná vyměřená výše pokut pak záleží na diskreční pravomoci, neboli správnímu uvážení, které má správní orgán, rozhodující v dané věci. Rozhodující správní orgán je při diskreci povinen se držet v zákonem stanoveném rozpětí pokuty. Při stanovování výše pokuty musí v rámci správního uvážení vyhodnotit míru nebezpečnosti posuzovaného protiprávního jednání a na základě výsledku určí výši pokuty.¹³⁷

---

¹³⁵ §53 a §86 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů

¹³⁶ HORZINKOVÁ, Eva. *Zákon o přestupcích s komentářem a judikaturou: a přehled zákonů obsahujících skutkové podstaty přestupků* : .. vydání podle právního stavu účinného k 1.10.2016, 3.vyd, Praha: Leges, 2009. Komentátor. ISBN 978-80-7502-101-4. Str. 72

¹³⁷ MATES, Pavel. *Základy správního práva trestního*. 6. vyd. V Praze: C.H. Beck, 2015. ISBN 978-80-7400-567-1 str. 97

5.1.2.1. Horní hranice

V zákoně zná dva druhy omezení výše pokuty a to spodní hranici a horní hranici. Konkrétní úprava horní výše sazby pokut se nachází v PřesZ ve druhé části, konkrétně od §21 do §50. Základní ustanovení, podle kterého se bude postupovat, pokud ve zvláštní části PřesZ či ve zvláštním zákoně nebude upravena horní hranice sazby za přestupek je ustanovení §13 odst. 1 PřesZ. Toto ustanovení stanovuje horní hranici pro uložení pokuty na 1 000 Kč, pokud tedy, jak jsem zmínil, nebude tento přestupek upraven sazbou jinou. Ustanovení §13 odst. 1 PřesZ je jakousi pojistkou pro případ opomenutí stanovení výše pokuty zákonodárcem. Vedle §13 odst. 1 PřesZ je horní hranice obecně upravena v §13 odst. 2 PřesZ. Zde však na rozdíl od paragrafu předchozího není upravena hranice pokuty obecně, nýbrž pro řízení blokové a to v maximální výši až 5 000 Kč. Tato částka však není rigidní. Odstavec dva se použije, pokud zvláštní část PřesZ, či jiný zákon nepřipouští v takovém případě řízení uložit sankci vyšší. Ve druhé části odstavce dva je upravena maximální výše pokuty v příkazním řízení, kde její maximální výše může dosáhnout až 10 000 Kč.¹³⁸

V současném právním stavu se však tato obecná právní úprava horní hranice nepoužívá, jelikož aktuálně jsou všechny skutkové podstaty přestupků konkrétně upraveny buď ve zvláštní části PřesZ, nebo ve zvláštním zákoně. Horní hranice je v zásadě nepřekročitelná, omezuje ve svém rozhodování správní orgán, který se nemůže uchýlit k udělení sankce vyšší, než stanoví právní předpis. Jsou však výjimky, kdy u některých přestupků horní hranici zvýšit lze, může to být u přestupků uvedených ve zvláštních zákonech a za zákonných podmínek. Například podle ustanovení §87 odst. 4 z. č. 114/1992 Sb., Zákona České národní rady o ochraně přírody a krajiny, podle kterého se může za přestupky v tomto paragrafu určeném, které byli spáchány ve zvláště chráněném území, uložit až dvojnásobná pokuta oproti maximální výši pokuty území nechráněném.¹³⁹

Tendence úpravy horní hranice zákonodárcem je taková, že se postupně zvyšuje. Ve zvláštní části PřesZ se horní výše sankcí pohybují od 1 000 do 75 000 Kč. Horní hranice je však poměrně vysoká zejména ve zvláštních zákonech

---

¹³⁸ §13 odst. 1 ,2, 3 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů

¹³⁹ MATES, Pavel. *Základy správního práva trestního*. 6. vyd. V Praze: C.H. Beck, 2015. *ISBN 978-80-7400-567-1* str. 99-100

upravující skutkové podstaty přestupků. Zpravidla se výše pokut pohybuje v desetitisících korun, avšak jsou i výjimky jako například z. č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, kde se podle §22 může pokuta vyšplhat až do výše 10 milionů Kč, či v zákoně č. 61/1997 Sb., zákon o lihu, kde podle ustanovení §17 zákona může správní orgán uložit pokutu až do výše 20 milionů Kč. V uvedených případech se projevuje poněkud problematická zásada, že by u typově stejných skutkových podstat měly nastávat stejné sankce jak osobám právnickým, tak osobám fyzickým. V praxi pak ovšem nastává problém, a řeší se otázka, zda má vůbec význam takové pokuty stanovovat, vzhledem k tomu, že pokud by byla pokuta stanovena v maximální možné výši, stala by se pravděpodobně v mnohých případech likvidační a následně její vymáhání by bylo velmi obtížné, ba dokonce i nemožné. Tyto enormní výše jsou zákonodárcem ustanovovány zejména z důvodu odstrašujícího dojmu, který mají, nebo by měly působit. Je však otázkou, zda je tomu tak i v praxi. Ústavní soud se na toto téma několikrát ve svých nálezech vyjadřoval např: „...v *případě pokut stanovených právnickým a fyzickým osobám podnikajícím podle zvláštních předpisů je třeba vycházet z toho, že je vyloučen takový zásah do majetku, v důsledku kterého by byla „zničena“ majetková základna pro další podnikatelskou činnost. Jinými slovy řečeno, nepřípustné jsou takové pokuty, jež mají likvidační charakter. Je třeba upozornit, že pokuta v likvidační výši představuje v zásadě „nejtvrdší“ případ zásahu do majetkových poměrů, jenž ostatně může současně vést i k porušení čl. 26 odst. 1 Listiny...*“¹⁴⁰ Postavil se proti udělování pokut v maximální výši, tzv. likvidačním a rdousícím pokutám, kdy označil udělení takovéto pokuty za zásah do ústavního práva vlastnit majetek, obsaženého v čl. 11 odst. 1 LZPS. Zda je daná pokuta likvidačního charakteru je třeba posuzovat s ohledem na majetkové poměry pachatele přestupku, jelikož ta samá pokuta za určitý přestupek může mít pro jednoho pachatele zanedbatelné důsledky, kdežto u druhého mohou být důsledky udělení značně závažné. Je tedy v praxi na každém správním úřadu, aby pomocí diskreční pravomoci došel k pokutě budící respekt, ale zároveň nepřiměřeně vysoké. V praxi je však známo, že větší hrozbou pro pachatele je vědomí, že za danou protiprávní činnost budou vždy sankcionováni pokutou, kde bude následně vymoženo její splnění, pokaždé dojde-li k porušení zákona, než její samotná výše. Toto však závisí na efektivním

---

¹⁴⁰ Nález ÚS ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02,

výkonu veřejné správy. Na druhou stranu nebude-li maximální výše sankce ukládána nikdy, nebo málokdy, může se stát, že u společnosti to vyvolá dojem, že nerespektování práva je možné a vyplatí se.

Všechny uvedené horní hranice pokut však mohou postihnout pouze osoby starší 18 let. Dle §19 PřesZ se u osob, které dosáhli 15 let, ale nepřekročili 18 let, se horní hranice sankce snižuje na polovinu, avšak zároveň pokuta nesmí přesáhnout 5 000 Kč. V blokovém řízení se horní hranice pokuty snižuje na polovinu, nesmí však být vyšší než 2 500 Kč. Příkazní řízení se na případy přestupků mladistvých použít nemohou. Tyto snížené hranice sankce se použijí i na osoby, kterým byla před dovršením 18 let soudem uznána svéprávnost podle §30 odst. 2 z. č. 89/2012 Sb. občanský zákoník.¹⁴¹

Přestupky, které jsou páčány proti veřejnému pořádku, proti majetku nebo proti občanskému soužití, lze v případě opakování nazývat jako tzv. recidivu. Pokud je jednání bráno jako recidiva, lze za něj uložit pokutu vyšší, než je v obdobných skutkových skutečnostech běžné.¹⁴²¹⁴³¹⁴⁴

5.1.2.2. Typy stanovování horní hranice pokuty

Horní hranice pokut je stanovována dvěma způsoby, a to pevně nebo pohyblivě. Pevně stanovená horní hranice je typická pro skutkové podstaty upravené ve zvláštní části PřesZ. Horní výše pokuty je zde stanovena určitou hodnotou absolutně (např. za přestupek podle ustanovení §33 odst. PřesZ lze uložit pokutu do 15 000 Kč.) Druhý způsob stanovení horní výše pokuty, tzv. pohyblivě, bylo to např. u přestupku nesplnění povinnosti depozitní dle ustanovení §27 odst. 1 písm. e) z. č. 219/1995 Sb., Devizového zákona. V tomto příkladu se pokuta nevyměřuje určitou částkou, ale procenty. Konkrétně 0,3 % částky povinného depozita za každý kalendářní den neplnění této povinnosti. Jako třetí možnost se také objevuje úprava kombinovaná například podle ustanovení

¹⁴¹ §19 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů

¹⁴² MATES, Pavel. *Základy správního práva trestního*. 6. vyd. V Praze: C.H. Beck, 2015. ISBN 978-80-7400-567-1 str. 97-100

¹⁴³ HORZINKOVÁ, Eva. *Zákon o přestupcích s komentářem a judikaturou: a přehled zákonů obsahujících skutkové podstaty přestupků : .. vydání podle právního stavu účinného k 1.10.2016*, 3.vyd. Praha: Leges, 2009. Komentátor. ISBN 978-80-7502-101-4. Str. 72 -75

¹⁴⁴ ČERNÝ, Jan, Eva HORZINKOVÁ a Helena KUČEROVÁ. *Přestupkové řízení: příručka pro praxi přestupkových orgánů obcí, krajských úřadů a dalších správních orgánů*, 12. vydání Praha: Linde, 1994. Praktická právní příručka. ISBN 978-80-7201-859-8. Str. 175-177

§27a odst. 9 písm. e) zákona č. 87/1995 Sb., o spořitelních a úvěrních družstvech a některých opatřeních s tím souvisejících a o doplnění zákona České národní rady č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů může být uložena pokuta do dvojnásobku výše neoprávněného prospěchu, pokud danou výši zjistit nelze, může se uložit pokuta až do 130 000 000 Kč.

Například podle ustanovení §87 odst. 4 z. č. 114/1992 Sb., Zákona České národní rady o ochraně přírody a krajiny podle kterého se může za přestupky v tomto paragrafu určeném, které byly spáchány ve zvláště chráněném území, uložit až dvojnásobná pokuta oproti maximální výši pokuty území nechráněném.¹⁴⁵

5.1.2.3. Spodní hranice pokuty

S účinností od 1. 6. 2006 byly v PřesZ vytvořeny i spodní hranice pokut u přestupků na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi nebo u přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Úprava přestupků a jejich sankcí týkající se provozu na pozemních komunikacích byla zákonodárci k 1. 8. 2011 přesunuta do zákona 361/2000 Sb. o silničním provozu. V aktuální úpravě lze nalézt dolní hranici pokut např. v ustanovení §30 PřesZ. Udělení pokuty pod zákonem stanovenou dolní hranicí může správní orgán jen v případech, kdy to konkrétní zákon výslovně připouští a pouze za zákonem stanovených podmínek např. §30 odst. 2 a 3 PřesZ¹⁴⁶

5.2. Vymáhání pokut

Vymáhání neboli exekuci se dělí na vymáhání peněžitého plnění a vymáhání nepeněžitého plnění. Ze samotné podstaty pokuty, jakožto peněžité sankce za přestupek, vyplývá, že v případě vymáhání pokut se bude jednat o plnění peněžité. Oprávněn k exekuci je dle SpŘ exekuční správní orgán, který je dán zvláštním zákonem. Správní řád stanovuje, že věcně příslušným exekučním

---

¹⁴⁵ MATES, Pavel. *Základy správního práva trestního*. 6. vyd. V Praze: C.H. Beck, 2015. ISBN 978-80-7400-567-1 str. 99-100

¹⁴⁶ HORZINKOVÁ, Eva. *Zákon o přestupcích s komentářem a judikaturou: a přehled zákonů obsahujících skutkové podstaty přestupků : .. vydání podle právního stavu účinného k 1.10.2016*, 3.vyd. Praha: Leges, 2009. Komentátor. ISBN 978-80-7502-101-4. Str.73

správním orgánem v případě peněžitého plnění, je podle zvláštního zákona určený místně příslušný obecný správce daně, nebo i jiný orgán zákonem výslovně určený. Místo příslušného správce daně může exekuci na peněžité plnění vykonat i obecní či krajský úřad. Podmínkou je, že musel dříve vydat rozhodnutí v I. stupni nebo toto rozhodnutí vydal orgán územního samosprávného celku. Exekuční titul může u daného exekučního správního orgánu, soudu nebo soudního exekutora uplatnit správní orgán, který vydal rozhodnutí v I. stupni, nebo který schválil smír, dále osoba oprávněná z exekučního titulu.¹⁴⁷ Je tedy na každém příslušném subjektu, jaké řešení si vyberou. Pro vymáhání pokut peněžítým plněním se uplatní postup pro správu daní. Pro peněžitá plnění v exekučním řízení se použijí ustanovení daňové řádu.¹⁴⁸ Exekuce na peněžitá plnění se provádění více způsoby, taxativně uvedenými v daňovém zákoně, a to:

- srážkou ze mzdy, jiné odměny za závislou činnost nebo náhradu za pracovní příjem, důchody, sociální a nemocenské dávky, stipendium apod.
- příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb
- příkázáním jiné peněžité pohledávky
- postižením jiných majetkových práv
- prodejem movitých věcí
- prodejem nemovitých věcí¹⁴⁹

5.2.1. Srážka ze mzdy

Exekuce srážkou ze mzdy patří mezi nejčastější druhy daňové exekuce. Správní orgán dle ustanovení § 187 daňového řádu vydá příkaz k provedení srážek tomu, kdo dlužníkovi mzdu vyplácí. Srážka ze mzdy se provádí s čistého příjmu dlužníka. Srážky se mohou také provádět z příjmů nahrazující mzdu, jako např. důchodu, nemocenské, mateřské, atd. Srážkou ze mzdy nelze postihnout mzdu celou, nýbrž se dle nařízení vlády¹⁵⁰ určí základní částka ze mzdy, která nesmí být použita pro srážku ze mzdy. Vzhledem k tomu, že se výše nezabavitelné

¹⁴⁷ § 103 – 105 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů

¹⁴⁸ Zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění zákona č. 30/2011 Sb.

¹⁴⁹ ČERNÝ, Jan, Eva HORZINKOVÁ a Helena KUČEROVÁ. *Přestupkové řízení: příručka pro praxi přestupkových orgánů obcí, krajských úřadů a dalších správních orgánů : podle platného stavu k .12.* vydání Praha: Linde, 1994. Praktická právnícká příručka. ISBN 978-80-7201-859-8. Str. 242-243

¹⁵⁰ Nařízení vlády 595/2006 Sb., o způsobu výpočtu základní částky

částky váže na výši životního minima, musí se při srážkách ze mzdy také vycházet ze zákona o životním a existenčním minimu.¹⁵¹ Srážky ze mzdy nesmí být vyšší, než stanoví o.s.ř. a to i přes to, že s tím povinný souhlasil.

5.2.2. Příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb

Tento výkon exekuce se provede odepsáním pohledávky z běžného, vkladového či jiného účtu dlužníka. Tento způsob výkonu exekuce se v posledních letech využívá zejména u fyzických osob s podnikatelskou činností. Správní orgán vydává exekuční příkaz, kterým nařizuje poskytovateli bankovních služeb odečíst z účtu dlužníka vymáhanou pohledávku i s příslušenstvím (tj. exekuční náklady) a připsat ji na účet vymáhajícího správního orgánu (tj. oprávněného). Banka provádí exekuční opatření na základě ustanovení § 190 odst. 2 daňového řádu.¹⁵² K uplatnění tohoto exekučního prostředku je nutné, aby správní orgán znal potřebné údaje o identifikaci účtu. V případě exekuce příkázáním pohledávky z účtu není správní orgán vázán žádným ustanovením zákona o nezabavitelných částkách jako v případě exekuce pomocí srážky ze mzdy.¹⁵³

5.2.3. Příkázáním jiné peněžité pohledávky

Daňovou exekuci příkázáním jiné peněžité pohledávky provede správní orgán tak, že na základě rozhodnutí o exekuci přikáže poddlužníkovi dlužníka, aby pohledávku až do výše dlužné částky zaplatil správnímu orgánu namísto dlužníka. Zákaz výplaty dlužníkovi, udělené správním orgánem, platí i na pohledávky, které se stanou splatné v budoucnu a také na pohledávky, které z téhož právního důvodu v budoucnu vzniknou. Výkonu rozhodnutí nepodléhají peněžité dávky sociální péče, dávky státní sociální podpory, pohledávky náhrady, které vyplácí pojišťovny za účelem nového budování či opravy budovy.

¹⁵¹ Zákon č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění pozdějších předpisů.

¹⁵² Zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění zákona č. 30/2011 Sb.

¹⁵³ ČERNÝ, Jan, Eva HORZINKOVÁ a Helena KUČEROVÁ. *Přestupkové řízení: příručka pro praxi přestupkových orgánů obcí, krajských úřadů a dalších správních orgánů : podle platného stavu k .12.* vydání Praha: Linde, 1994. Praktická právní příručka. ISBN 978-80-7201-859-8. Str. 249-251

V zákonem omezené výši pak tomuto exekučnímu prostředku podléhají pohledávky podnikajících fyzických osob, autorské odměny a nároky z licenčních smluv.¹⁵⁴

5.2.4. Postižením jiných majtkových práv

Předmětem tohoto exekučního prostředku je jiné právo dlužníka, které má majtkovou hodnotu, není spojeno s osobou povinného a je převoditelné na jiného. Jedná se především o podíl v obchodní společnosti a členská práva a povinnosti v družstvu. Mezi jiná majtková práva patří také právo dlužníka na finanční prostředky, které jsou uloženy na běžném, vkladovém či jiném účtu někoho jiného, nebo právo dlužníka na finanční prostředky uložené na účtu, které jsou součástí společného jmění manželů. V tomto případě je majitelem účtu jiná osoby či manžel dlužníka, která má postavení poddlužníka. Správní orgán si může pro účel této daňové exekuce vybrat způsoby jejího dosažení, kterými jsou buď vydání, nebo dodání movitých věcí.¹⁵⁵

5.2.5. Prodejem movitých věcí

Tento exekuční prostředek slouží k uspokojení pohledávky sepsáním a následným zpeněžením věcí, které podléhají exekuci. Za věc movitou zákon považuje dle občanského zákoníku: „*Veškeré další věci, ať je jejich podstata hmotná nebo nehmotná, jsou movité.*“, toto ustanovení se vztahuje na paragraf předcházející, kde je definice věci nemovité.¹⁵⁶ Při výkonu prodeje movitých věcí se musí správce daně řídit přiměřeně dle o. s. ř.. Postup při užití tohoto exekučního prostředku exekučním správním orgánem je podrobně popsán v daňovém řádu.¹⁵⁷ Mezi věci, které jsou vyloučeny z výkonu exekuce prodejem movitých věcí, patří věci, které povinný potřebuje ke splnění svých pracovních úkolů a svého podnikání, dále k uspokojování svých hmotných potřeb a potřeb své rodiny. Tímto výkonem rozhodnutí mohou být postiženy i věci ze společného

---

¹⁵⁴ ČERNÝ, Jan, Eva HORZINKOVÁ a Helena KUČEROVÁ. *Přestupkové řízení: příručka pro praxi přestupkových orgánů obcí, krajských úřadů a dalších správních orgánů : podle platného stavu k .12.* vydání Praha: Linde, 1994. Praktická právní příručka. ISBN 978-80-7201-859-8. Str. 251

¹⁵⁵ Tamtéž, str. 252

¹⁵⁶ §498 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník

¹⁵⁷ §194-217 z. č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění zákona č. 30/2011 Sb.

jmění manželů. Dále jsou z výkonu vyloučeny věci, u kterých by jejich prodej byl v rozporu s morálními pravidly:

- běžné oblečení
- obvyklé vybavení domácnosti
- snubní prsten
- zdravotnické potřeby
- hotové peníze do částky 1 000 Kč¹⁵⁸

5.2.6. Prodejem nemovitých věcí

Nemovitou věcí se dle občanského zákoníku rozumí: „*Nemovité věci jsou pozemky a podzemní stavby se samostatným účelovým určením, jakož i věcná práva k nim, a práva, která za nemovité věci prohlásí zákon. Stanoví-li zákon, že určitá věc není součástí pozemku, a nelze-li takovou věc přenést z místa na místo bez porušení její podstaty, je i tato věc nemovitá.*“¹⁵⁹ V běžném přestupkovém řízení se podle PřesZ se splacením dluhu pomocí prodeje nemovitých věcí nepočítá vzhledem k nepřiměřenosti takového druhu exekuce ve vztahu k maximální možné výši pokuty udělené podle PřesZ. Prodej nemovitých věcí se jako exekuční prostředek používá zejména při vymáhání pokut dle zvláštních zákonů jako např. celního zákona, zákona o ochraně přírody a krajiny a další., kde se mohou udělit až statisícové pokuty. Způsob tohoto prostředku exekuce upravují ustanovení daňového řádu a o. s. ř.¹⁶⁰ Exekuci na nemovitou věc zajišťuje buď soud či správní orgán. Správní orgán provádí výkon rozhodnutí, dražbu a následné převzetí vydražené částky. Tato exekuce spočívá v tom, že správní orgán zakáže dlužníkovi disponovat s nemovitostí, na kterou se exekuce vede a následně, po právní moci exekučního příkazu, správní orgán nemovitost ocení a vydraží.¹⁶¹

---

¹⁵⁸ ČERNÝ, Jan, Eva HORZINKOVÁ a Helena KUČEROVÁ. *Přestupkové řízení: Příručka pro praxi přestupkových orgánů obcí, krajských úřadů a dalších správních orgánů*. 12. vydání. Praha: Linde, 2011. ISBN 978-80-7201-859-8, str. 252 - 253

¹⁵⁹ §498 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník

¹⁶⁰ §218 – 227 z. č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění zákona č. 30/2011 Sb.

¹⁶¹ ČERNÝ, Jan, Eva HORZINKOVÁ a Helena KUČEROVÁ. *Přestupkové řízení: Příručka pro praxi přestupkových orgánů obcí, krajských úřadů a dalších správních orgánů*. 12. vydání. Praha: Linde, 2011. ISBN 978-80-7201-859-8, str. 257-258

6. Závěr

Práce pojednává o problematice pokut. Základním pramenem pro vypracování této práce byl zákon č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů s účinností do 30. června 2017. Dalšími prameny, ze kterých jsem čerpal, byl správní řád č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, odborná literatura a judikatura soudů. Tato práce si v úvodu dala za cíl objasnit význam pojem pokuty, v jakých typech řízení lze pokutu uložit a jak toto řízení probíhá. Dále jsem si dal za cíl vymezit možnou výši udělené pokuty a také popsat její ukládání a vymáhání.

Práce je rozdělena celkem do šesti kapitol, základních témat, kterým jsem se chtěl v práci věnovat. V úvodu práce jsem se pro lepší představu o tématu zaměřil na historii správního trestání, která je velmi rozsáhlá a její počátky se datují od roku 1787, kdy je poprvé v zákoně upraven správní delikt. To vše ve Všeobecném trestním zákoníku o zločinech a trestech. Od počátku 19. století až dodnes je pro celé správní trestání typická neustálá snaha o kompletní kodifikaci v jednom právním předpise.

Pro tuto práci bylo stěžejní vysvětlit v úvodu, co znamenají pojmy „pokuty“ a pojem „přestupek“, jelikož jsou to dva zcela zásadní pojmy pro tuto práci. Pokutou se rozumí nejtypičtější a nejčastější majetkovou sankcí v oblasti správního trestání, jež je peněžního charakteru. Lze ji uložit za každý přestupek. Tím se ukazuje určitá provázanost pojmů „pokuty“ a „přestupek“. Přestupek je na rozdíl od pojmu pokuta legálně vymezen v ustanovení § 2 odst. 1 přestupkového zákona. Vzhledem ke vzájemné provázanosti pokut a přestupků jsem se snažil po základním vymezení detailně popsat samotné přestupkové řízení. To, jakožto zvláštní typ správního řízení je v procesu udělování pokut naprosto klíčové a stěžejní. Jeho výsledkem a sankčním nástrojem může být právě pokuta. Dále také na základě správního uvážení určuje samotnou výši pokuty. Vzhledem k jednomu z cílů této práce v podobě objasnění řízení, ve kterých lze pokutu uložit a ke stručnému popisu, jak toto řízení probíhá, jsem se věnoval také příslušnosti, účastníkům, zahájení, průběhu a ukončení přestupkového řízení. S přihlédnutím k nejčastějšímu setkávání se lidí s pokutou v praxi jsem také otevřel téma zvláštních druhů zkráceného řízení, a to řízení blokové a řízení příkazní. Z těchto dvou témat jsem se zaměřil spíše na řízení blokové, vzhledem k dle mého dominantnímu postavení v oblasti pokutování. Přestože je ve společnosti obecně

známý postup při blokovém řízení, velmi mě při studiu této kapitoly zaujaly detaily a náhled práva na akty při řízení vykonávané. Zejména byl pro mě nový zásadní bod celého blokového řízení, a to samotný podpis blokové pokuty, který je v celkovém důsledku i s přihlédnutím na případné opravné prostředky naprosto klíčový. Na závěr práce jsem se více zaměřil na samotné ukládání a vymáhání pokut. Myslím si, že zvláště otázka výše pokut byla v této části pro mě samotného velmi překvapující a tak nějak mi i potvrdila tvrzení, že aktuální právní úprava pokut je velmi roztržitá. V oblasti vymáhání pokut jsem blíže rozvedl taxativní výčet exekucí na peněžitá plnění, jež je upraven v zákoně č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění zákona č. 30/2011 Sb.

Závěrem bych chtěl shrnout, jak už bylo výše uvedeno, že se s institutem pokut každodenně setkáváme a nepředpokládám, že se situace v budoucnosti změní a téma pokut pro nás již nebude aktuální. A právě z tohoto důvodu považuji problematiku pokut a řízení o pokutách za velmi důležitou. Proto si myslím, že je v zájmu každého z nás toto téma nepodcenit a mít alespoň základní podvědomí, jaké máme vůči pokutám práva a povinnosti.

Resumé

Fines are monetary penalties for offenses against the law. The legal regulation of administrative penalties dealing with fines in Czech lands first appeared in late 18th century in the General Criminal Code of Crimes and Punishments for Them. Throughout the centuries as society was changing, several major changes were made to these regulations. Current regulations come mainly from Act 200/1990 Coll., which defines fines, and Act 500/2004 Coll. which discusses administrative procedures. Both of these acts regulate fines, involved parties, agencies that can impose fines and processes through which fines can be imposed. This thesis examines fines for offenses against the law and associated regulations in detail.

The beginning of this thesis reviews the concepts of fines and offenses. Fines, money imposed by court ruling to be paid as a penalty for offenses, serve not only as a punishment for breaking the law, but also as a prevention tool to discourage people from breaking the law. Offenses are defined in section two paragraph one of Act 200/1990 Coll. This thesis discusses in detail the court rulings that lead to the imposition of fines. It talks about the administrative authorities allowed to act in court rulings and about other participants involved. Furthermore, it explores the acts related to court ruling and the acts after the ruling is over: the imposition of a penalty, most often in a form of a fine, the assessment of fines determined by administrative authorities often limited by a particular act or law, the possible utilization of legal remedies and possible utilization of tools of enforcement given to the administrative authorities by law, if an offender avoids the payment of imposed fines.

Literatura a použité zdroje

A. Literatura

ČERNÝ, Jan, Eva HORZINKOVÁ a Helena KUČEROVÁ. *Přestupkové řízení: příručka pro praxi přestupkových orgánů obcí, krajských úřadů a dalších správních orgánů: podle platného stavu k ..12.* vydání Praha: Linde, 1994. Praktická právnická příručka. ISBN 978-80-7201-859-8.

HENDRYCH, Dušan. *Právnický slovník*. 2. rozš. vyd. Praha: C.H. Beck, 2003. Beckovy odborné slovníky. ISBN 80-7179-740-5.

HENDRYCH, Dušan. *Správní právo: Obecná část*. 9. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016. ISBN 978-80-7400-624-1.

HORZINKOVÁ, Eva. *Zákon o přestupcích s komentářem a judikaturou: a přehled zákonů obsahujících skutkové podstaty přestupků* ...vydání podle právního stavu účinného k 1.10.2016, 3.vyd, Praha: Leges, 2009. Komentátor. ISBN 978-80-7502-101-4.

JEMELKA, Luboš. *Správní řád: komentář*. 5. vydání. V Praze: C.H.Beck, 2016. Beckova edice komentované zákony. ISBN 978-80-7400-607-4.

JEMELKA, Luboš. *Zákon o přestupcích a přestupkové řízení: komentář*. Vyd. 2. V Praze: C.H. Beck, 2013, xxii, 610 s. Beckovy komentáře. ISBN 978-80-7400-501-5.

VEDRAL, Josef, *Správní řád komentář 2*. Vydání, Praha, RNDr. Ivana Hexnerová – Bova Polygon, 2012, ISBN 978–80–7273-166-4.

MADAR, Zdeněk. *Slovník českého práva*. 3. rozš. a podstatně přeprac. vyd. Praha: Linde, 2002. ISBN 80-7201-377-7.

MATES, Pavel. *Základy správního práva trestního*. 6. vyd. V Praze: C.H. Beck, 2015. ISBN 978-80-7400-567-1.

ŠKUREK, Martin. *Evropské správní právo trestní a postihování přestupků v ČR*. Praha: Leges, 2015. ISBN 978-80-7502-094-9.

VEDRAL, Josef, *Správní řád komentář 2*. Vydání, Praha, RNDr. Ivana Hexnerová – Bova Polygon, 2012, ISBN 978–80–7273-166-4.

B. Prameny

Evropská úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod, přijatá 4.11. 1950, ratifikovaná 18. března 1992

Zákon České národní rady č. 200/1990 Sb., *o přestupcích*, ve znění pozdějších předpisů

Zákon České národní rady č. 114/1992 Sb., *o ochraně přírody a krajiny*, ve znění pozdějších předpisů.

Zákon České národní rady č. 586/1992 Sb., *o daních z příjmu*, ve znění pozdějších předpisů, ze dne 18.12. 1992

Ústavní zákon č. 1/1993 Sb., *Ústava České republiky*, ve znění pozdějších předpisů.

Ústavní zákon č. 2/1993 Sb., *Listina základních práv a svobod*, ve znění pozdějších předpisů.

Zákon č. 182/1993 Sb., *o Ústavním soudu*, ve znění pozdějších právních předpisů.

Zákon č. 71/1994 Sb., *o prodeji a vývozu předmětů kulturní hodnoty*, ve znění pozdějších právních předpisů.

Zákona č. 87/1995 Sb., *o spořitelních a úvěrních družstvech*, ve znění pozdějších právních předpisů, ze dne 29. 5. 1995

Zákon č. 289/1995 Sb. *o lesích a změně některých zákonů*, ve znění pozdějších právních předpisů, ze dne 15. 12. 1995

Zákon č. 219/1995 Sb., *Devizového zákona*, ze dne 29. 9. 1995

Zákon č. 61/1997 Sb., *zákon o lihu*, ve znění pozdějších předpisů.

Zákon č. 326/1999 Sb., *o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů*, ve znění pozdějších předpisů, ze dne. 23. 12. 1999

Zákon č. 325/1999 Sb., *o azylu*, ve znění pozdějších předpisů, ze dne 23. 12. 1999

Zákon č. 359/1999 Sb., *o sociálně-právní ochraně dětí*, ve znění pozdějších předpisů, ze dne 30. 12. 1999

Zákon č. 128/2000 Sb., *zákon o obcích (obecním zřízení)*, ve znění pozdějších předpisů

Zákon č. 361/2000 Sb., *o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů*, ze dne 19. 10. 2000, ve znění pozdějších předpisů

Zákona č. 120/2001 Sb., *o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů*, ve znění pozdějších předpisů

Zákon č. 143/2001 Sb., *o ochraně hospodářské soutěže*, ve znění pozdějších předpisů, ze dne 27. 4. 2001

Zákon č. 449/2001 Sb., *o myslivosti*, ve znění pozdějších právních předpisu, ze dne 31. 12. 2001

Zákona č. 435/2004 Sb., *o zaměstnanosti*, ve znění pozdějších právních předpisů

Zákon č. 500/2004 Sb., *správní řád*, ve znění pozdějších předpisů, ve znění pozdějších předpisů, ze dne 23. 7. 2004

Zákon č. 412/2005 Sb., *o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti*, ve znění pozdějších předpisů

Zákon č. 110/2006 Sb., *o životním a existenčním minimu*, ve znění pozdějších předpisů.

Nařízení vlády 595/2006 Sb., *o způsobu výpočtu základní částky, která nesmí být sražena povinnému z měsíční mzdy při výkonu rozhodnutí, a o stanovení částky, nad kterou je mzda postižitelná*, ze dne 12. 12. 2006

Zákona č. 273/2008 Sb., *o Policii České republiky*, ve znění pozdějších předpisů

Zákon č. 40/2009 Sb., *trestní zákoník*, ve znění pozdějších předpisů

Zákon č. 111/2009 S., *o základních registrech*, ve znění pozdějších předpisů, ze dne 27.4. 2009

Zákon č. 280/2009 Sb., *daňový řád*, ve znění zákona č. 30/2011 Sb., ve znění pozdějších předpisů

Zákon č. 89/2012 Sb. *občanský zákoník*, ve znění pozdějších předpisů

Zákon č. 242/2016 Sb., *celní zákon*, ve znění pozdějších předpisů

C. Judikatura

Nález ÚS ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02,

Rozsudek nejvyššího správního soudu, ze dne 25. 8. 2004, čj. 2 As 35/2004-53

Ústavní soud, a to například v nálezu ÚS Pl. ÚS 24/2004. ze dne 28.6. 2005

Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31.10.2006, sp. zn. 2 As 20/2006.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 As 35/2007-75.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, čj. 5 As 25/2010 – 97

D. Ostatní zdroje

EPRAVO.CZ. ÚROVEŇ VYMAHATELNOSTI PRÁVA V OBLASTI
SPRÁVNÍHO TRESTÁNÍ NA ÚSEKU BEZPEČNOSTI A
PLYNULOSTI PROVOZU NA POZEMNÍCH KOMUNIKACÍCH.

Přístupno: [on-line 22-02-2017] z:

<http://www.epravo.cz/top/clanky/uroven-vymahatelnosti-prava-v-oblasti-spravniho-trestani-na-useku-bezpecnosti-a-plynulosti-provozu-na-pozemnich-komunikacich-97100.html>.

Beck-online.cz

E. Přílohy

1. Blok na pokutu pro rok 2016¹⁶²

Série: MB / 2016 číslo bloku: **B** **A**

1. Jméno a příjmení

2. Rodné číslo / datum narození

3. Adresa místa pobytu

4. Totožnost ověřena

5. Přestupkové jednání – doba, místo a popis .....

6. Pokuta uložena za přešupek dle § ..... zák. č. .... Sb., ve znění p.p.

7. Celková výše uložené pokuty Kč, slovy Kč
Proti uložení této pokuty se nelze odvolat. Platí jako stvrzenka o zaplacení pokuty.

8. V dne 20

otisk úředního razítka

podpis s uvedením jména a příjmení nebo služebního či identifikačního čísla oprávněné úřední osoby

9. Souhlasím s projednáním přešupeku v blokovém řízení, potvrzuji, že údaje uvedené na obou částech bloku souhlasí, a potvrzuji převzetí části A bloku dne ..... 20 ..... podpis přešupece

Část A bloku

96 0111 MFN 0111 - vzor č. 1

¹⁶² Ministerstvo financí České republiky [online]. [cit. 2017-03-06]. Dostupné z: <http://www.mfcr.cz/cs/verejny-sektor/uzemni-rozpocety/pokutove-bloky/vzory-pokutovych-bloku>

2. Blok na pokutu na místě nezaplacenou pro rok 2016¹⁶³

Série: MC / 2016 číslo bloku: **C** **A**

1. Název / jméno a příjmení

2. Sídlo / místo podnikání

3. IČ 4. Osoba jednající za pachatele, vč. data narození

BLOK NA POKUTU NA MÍSTĚ NEZAPLACENOU

5. Protiprávní jednání – doba, místo a popis .....

6. Pokuta uložena za správní delikt dle § ..... zák. č. .... Sb., ve znění p.p.

7. Celková výše uložené pokuty Kč, slovy Kč

Proti uložení této pokuty se nelze odvolat.

8. Tímto blokem uloženou pokutu jste povinen(a) zaplatit nejdéle do 15 dnů ode dne následujícího po dni, kdy Vám pokuta byla uložena.
Uloženou pokutu zaplatte na účet uvedený na složenke nebo na místě.
Při placení pokuty v hotovosti předložte k nahlédnutí tento blok. Po zaplacení pokuty obdržíte na zaplacenou částku Kč stvrzenku.
Nezaplatíte-li pokutu v uvedené lhůtě a uvedeným způsobem, bude pokuta vymáhána.

9. V dne 20

podpis s uvedením jména a příjmení nebo služebního či identifikačního čísla oprávněné úřední osoby

10. Souhlasím s projednáním správního deliktu v blokovém řízení, potvrzuji, že údaje uvedené na všech částech bloku souhlasí, a potvrzuji převzetí části A bloku dne ..... 20 ..... podpis pachatele / osoby jednající za pachatele

otisk úředního razítka

Část A bloku

46 6600 Mfin 6600 - vzor č. 1

¹⁶³ Ministerstvo financí České republiky [online]. [cit. 2017-03-06]. Dostupné z: <http://www.mfcr.cz/cs/verejny-sektor/uzemni-rozpocety/pokutove-bloky/vzory-pokutovych-bloku>